

PHONG HOA'

DONG SON

MÔN ĐĂNG HỘ ĐỐI

- Dám cưới này thực môn đăng hộ đối, bên thì con ông mồ... mồ tòe...
- Còn bên kia?
- Bên kia thì con ông bồi... bồi thăm

Phu nő thời dam tiến bộ

GIÒNG NƯỚC NGƯỢC

HỊCH TỔNG QUAN ÔN

Hồi bọn quan ôn hung ác,
Nhưng năm xưa, bay rải rác khắp trần gian.

Kéo dạo ám binh, độc địa, hung tàn,
Bay làm thiên hạ làm thanh khôn xiết.
Nhè lục mỗ hê viêm nhiệt,
Bay hoành hành, reo khùng khiếp từ phương.

Trẻ chẳng tha, già chẳng thương
Bay làm cỏ nhát loai, không quen,
Không đảo.

Kẻ ngọt độc, miệng nói trốn thoát,
Kẻ thương hận, ruột nứt gan mung.
Kẻ thời phát hạch, nói ưng,
Bay cướp nhân mệnh chỉ trong giây phút.

Vô ảnh, vô hình, nói tối tăm bay lẩn lút,
Đã mấy phen làm nhân gian hoảng hốt, kinh hoàng.
Đuối gầm trời, đầy tiếng khóc, than,

Cánh nhân thế diên tàn, thảm khốc.
Xưa kia, dân chúng hãi còn vò học,
Đắm-đuối trong hủ-lục liên-miên,
Cúng lẽ bay để cầu phúc, cầu yên,
Tiêu vàng, mă kẽ đã hao tiền, tổn của.
Nay được khoa-học càng ngày càng sáng tỏ,
Ai còn lạ gì tông tích lũ hung tinh.
Bay là vi-trùng trong nước lũ, quả xanh,
Hoặc ăn nấp chốn hôi tanh, nhơ nháp.
Bay dù muốn ra tai, tác ác
Nhưng ta đã có bùa trú, là phương pháp vệ-sinh.
Ta ở nơi sạch sẽ, ta ăn quả lành,
Bay đừng chực hoành-hành mà nhõ.
Nào thẳng địch, thẳng thương hận,
thẳng kiết lì, thẳng thõ lả!
Liệu có đường, có ngả thời bương!
Với bột dây, ta tổng tiến lên đường!

Tú Mỡ

NHÀ KINH NGHIỆM LÊ - HUY - PHÁCH

đã phát minh những thứ thuốc

số 10, số 4, đều giá 0\$50, bệnh nặng thế nào uống vào cũng khỏi, số 18 giá 1\$00 khỏi hạch, quả xoài, đau xương, rát thịt. Sau khi khởi Lập và Giang mai, trong ống tiêu tiện như kiến đốt, gáu hay rát, nên dùng ngay số 12 giá 0\$60 và số 22, hộp lớn 2\$00, hộp nhỏ 1\$00 mỗi thứ 2, 3 hộp là quét sạch vi-trùng lan trong máu và thịt.

Bất cứ đòn ông hay đòn bà, mỗi khi rượu say hoặc khó nhọc và vội tinh dục sê sinh bênh phong tích: như da vàng, gày còm, mắt xâu, tức ngực,

Thuốc cai nha phiến số 50 giá 1\$00 uống 1, 2 chai cai han, thuốc này không sót ruột, không sinh những bệnh như: phu, đau bụng, đi tiểu, ngứa, đốt rát, mồi hám khó chịu

CÁC THỦ THUỐC CỦA BẢN - HIỆU KHÔNG HẠI SINH - DỤC VÀ SỨC KHỎE

LÊ - HUY - PHÁCH, số 12, Route Sino - từ - HANOI

ghi - điểm các tỉnh: Saigon, M. Dương - ván - Vy 109 d'Espagne (tiệm bán đồ đồng) - Nam - Định, M. Chấn - am - Lợi 202 Maréchal Foch - Hải phòng, M. Nam - Tân 82, Bonnal

đều có quyền bệnh nguyên kính tặng các ngài

...TÙ

Cô Nguyễn Triệu-Luật

THẬP thời mới trong phòng the, có gái mới của P. N. T. Đ. mới lộ bộ mặt ngọc, hé cặp môi son, nhoèn miệng: bộ mặt ngọc, cặp môi son của ... ông Nguyễn Triệu-Luật.

Nhi Linh kỳ vừa rời bàn về Không-giáo, cô công kích bọn văn-sĩ tây nửa mùa, nho nửa mùa a-dua theo Không-giáo, ngờ đâu cô Luật bên Phụ Nữ lại nhận là nói xuyên minh: cô lầm! cái hàn-hạnh ấy chưa đến phần cô đâu!

Nhi Linh nói chung cả bọn văn-sĩ nửa-mùa tây, nho, còn công kích cá nhân đã có Tú-Lý.Tú-Lý công kích cô Tân Nữ, đã gọi rõ tên, chỉ rõ mặt, chứ có mon-trón, .. cô em đâu? Nhưng thôi, cô muốn tự nhận là hạng văn-sĩ tây nửa mùa, nho nửa mùa thì Tú Ly cũng không cầm được.

Bệnh vụ ... bài xích

Cô Luật lại giãy đành đạch rằng cô không bênh vực Không-giáo, bao giờ... vì cô «đã dè tam-nghiền ngầm vào đó» đã thêm thêm 10 năm mà ví ai có hỏi rằng đã hiểu rõ chưa thì cũng phải thật thà mà trả lời một câu rút khoát rằng: «chưa».

Cô Luật thông minh thật! Xin cô dùng cái trí thông minh ấy mà thêm thêm vài mươi năm nữa, vài trăm năm, và nếu không đủ thì vài ngàn năm nữa ... còn chúng tôi không có cái can-dam của cô mà nhất là trí thông minh của cô.

Rồi cô kết luận:

«Theo moi, đành phải theo, vì đó là lẽ cần thiết cho cuộc sống, hoạt động nay, nhưng cứ việc theo moi trên thôi, đừng xướng thuyết việc bài xích Không-giáo mà thêm ... miệng».

Vậy ra cô theo moi, ... nghĩa là cô không theo cũ; nghĩa là cô cho cái cũ không hợp thời mà trong cái cũ đó, có cả Không-giáo nữa. Nói tóm lại, cô cho Không-giáo không hợp thời! Hay lầm.

Áy thế mà cô công kích P. H. dám xướng lên cái thuyết «bài xích Không-giáo». Nhưng cô căn-cứ vào đâu? Vào điều thứ tam của Tự-lực Văn-doàn.

Cô đã nói tắt là đóng đánh vào cột, tắt là điều thứ tam của T. L. V. Đ. là «bài xích Không-giáo», không cần phải giở tờ P. H. ra xem nữa. Ủng hộ giở ra xem; hóa ra ta không tin cô Luật, cho cô là nói dối sao?

Cô không nói dối; song cô cũng không nói thật. Giờ lại P. H. tìm chỗ đăng tôn chỉ T. L. V. Đ., ta thấy: ... 8) Làm cho người ta biết rằng đạo Không-không hợp thời nữa.

Ô hay! Tôn chỉ ấy tại hao hao giống tôn chỉ của Phụ-nữ nhỉ?

Nhưng tôn chỉ ấy, cô Luật cho là thuyết bài xích Không-giáo, là thuyết của bọn đưa đòi nói bậy... Cô a tội thương cho cô lầm, thương cho tr thông minh của cô, vì theo cô, cô cũn bài xích Không-giáo mà cô không biết.

Một là, cô lại tự công kích cô, ha là cô không xem rõ tôn chỉ của T. L. V. Đ. mà dã vội... (xin lỗi cô, vì đã dùng chữ của cô) vội... nói bậy.

Nếu sự thực là thế, thì cô ơi, trước khi công kích cái gì hãy xem cho rõ cho kỹ — dấu phải thêm thêm 10 năm cung vây — kéo rồi... lại thận... miệng (xin lỗi cô lần nữa).

Giở lại mà xem

Cô nên lật những tờ P. H. xưa, cô sẽ rõ.

Sau khi cô đã nghiền ngầm vào đó, rồi Tú Ly sẽ đọc cho cô mấy đoạn sau này:

P. H số 20 bài «Phải theo moi»: Từ ngày đông, tây gặp nhau trên trái đất này, hoàn cảnh mới đã bắt buộc ta đi vào con đường mới. Dù ta muốn hay ta không muốn, ta cũng không thể đứng mãi trong lề lối cũ, trong khi quanh mình ta, thiên hạ đều theo cái tính thầm mới mà tiến bước...

Phải theo moi!

Nhưng trước hết, ta cần phải suy xét, ngẫm nghĩ để hiểu hết cái văn minh mới.

P. H. số 33 — Bài «Phong hóa suy dỗi không?» Có người bảo: văn hóa cũ không phải là toàn hủ. Ai cũng biết thế. Nhưng văn hóa cũ vốn dì kèm với nhiều hủ tục, mà con người ta bẩm sinh ra vẫn vậy, không thể bỏ những hủ tục kia đi mà chỉ lấy cái hay được. Cái gì cũng thế, cô phải tất cả mặt trái.

Hoặc bảo: văn-hóa mới không phải là toàn hay, đó là một sự dĩ-nhiên rồi. Nhưng nếu ta so sánh cái kết quả cũ hai nền văn-hóa mới, cũ, ta phải nhận rằng, ở đời này, muốn sống còn trên mặt đất, ta không thể không theo cái văn-hóa mới được».

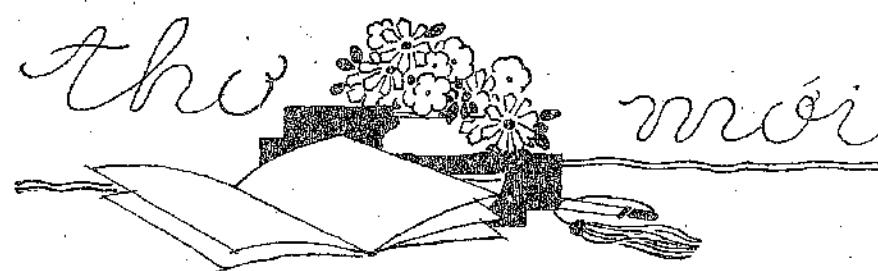
Cô Tân Nữ, cô đã nghe rõ chưa? Hay là cô còn phải tìm mũi thính của cô để nghe đi, hít lại thêm thêm trong 10 năm nữa dã?

Lại vẫn trưởng giả

Cô «Tân Nữ» bảo văn Ông Khái Hưng sặc mùi trưởng giả.

Tú Ly ngo ngác hỏi: «trưởng giả là chỗ nào?», tưởng cô Tân Nữ sẽ chỉ cho biết thế nào là trưởng giả, mà đoạn văn nào của Khái-Hưng trưởng giả, để cảm chịu kém phà thông minh...»

NHỒ ĐÈN LỚN

Ngờ đâu minh muôn nói truyện về
tri thông minh, cô Tân-Nữ lại nói
truyện về... mũi thính. Cô bảo mình
tho là cứ xem cho kỹ «Đời mưa gió» thì sẽ
thấy mũi trưởng giả thơm tho.

Cô ấy
cho tr
đ cũn
g biêt
và ha
T. L.
vi dâ
iy.
trướ
tio rõ
1 năm
ra, c
o dō.
1 sau
ói»;
trên
1 dâ
i. Dù
cũng
i. cù
1 hâ
tiến
suy
vă
ao
Ai
vốn
con
ông
lấy
m
h
r
ủ
tại
rết
cá
a
ủ
én

Nhưng mình chưa ngửi, cô đã vội
bảo mũi mình không thính, rồi cô
khuyên mình «nên bắt chước nhà
trinh thám Holmes... tìm thấy lang
thuê thiển mũi đi rồi thay vào một cái
mũi của một vật nồi tiếng là thính
mũi».

Việc gì mà nói xa xôi bóng gió thế?
Sao không gọi ngay con mèo là con
mèo, cô Tân-Nữ là cô Tân-Nữ mà
«cái mũi của một vật nồi tiếng là
thính mũi» là... là cái mũi chó?

Nhưng cô Tân-Nữ, tôi cam chịu
mũi tôi không thính, vì cái mũi của
tôi nó chỉ là cái mũi... người! Còn
mũi của cô thính thế, cô cho tôi
muộn... để có đoạn văn nào mũi
người không ngửi thấy mũi, tôi đi vào.

Lần này, «Đời mưa gió» cô ngửi
rồi, cô cũng chẳng nên tiếc mà không
bảo mũi trưởng giả của nó thế nào, ở
đâu... Nếu cô không nói, tôi sẽ ngửi
cái mũi của cô, tuy thính, nhưng
không phân biệt được mũi nào thơm,
mùi nào không thơm mất!

■

Công, tư...

Cô Phụ-nữ cho cái thuyết «công-
kích đời tư» là việc cần lâm, ở
xã hội nào cũng vậy. Rồi cô đem
Hoàng-dế Napoléon làm thí dụ. Cô bảo
Hoàng-dế mất rồi, nhưng thiên ký
sử của những cận thần ông ta nói đến
dời tư của ông ta còn đưa nhau ra đời
dành cho đời tha hồ bình phẩm!

Nhưng cô Phụ-nữ mũi thính kia ơi,
đây đã là lịch sử rồi. Một ông hoàng-
đế thì dời công ánh hưởng đến đời
tư, đời tư ánh hưởng đến đời công,
không nói đến cả hai sao được. Nhưng
cô đem hoàng-dế Napoléon ra so sánh
với ông Gagy-Géc thì khí quá.

Tú-Ly trách cô nhất ở chỗ cô... bởi
móc và đem những câu «voi giầy, vò
sỉ» phỉ báng người ta mà tưởng rằng
hay hởm lâm. Nhưng cô Phụ-nữ,
khốn nạn thay, lại không biết thế.

Cũng như cô không biết rằng Tú-Ly
nói đến hủ rượu của thi-sĩ Tân-Đà là
vì chính thi-sĩ vẫn ngầm nga:

Đất say đất cũng lán quay,
Trời say mặt cũng dỗ gay, ai cười.

Cũng như cô không biết rằng Tú-
Ly nói đến gà ba chân là vì, theo ý
Tú-Ly, ông Lê-công-Đắc là như con
gáu tai móm, con gà ba chân! Chẳng
khác gì thấy Tú-Ly bảo: «Cô Tân-Nữ
thính mũi như... cô Tân-Nữ», cô
Tân-Nữ lại bảo rằng Tú-Ly nói đến
dời tư của cô.

Nhưng, không biết mà cứ nói, thế
mới là thông minh chí tan nǚ!

TÚ-LY

BÓNG MÂY BUỒN

(tiếp theo)

Hai sương gieo nỗi diu-hiu man-máu
Trên mặt hồ và thảm duom lòng tôi.
Muốn khuyên cô, nhưng chưa lừa
được lời,
Tôi đứng lặng hời lâu bên cõi thôn-nữ
Đang âm thầm với tình thương, nỗi
nhớ.
Rồi nhẹ nhàng như nâng tấm khăn
hồng
Mà buộc kín cho ai bao vết thương
lòng

Tôi sẽ nói:

«Cô em ơi, tuổi trẻ
Của cô em là đóa hoa thơm diêm lệ
Mỉm cười đón ánh xuân sang,
Mà bạn tình kia chỉ là khách qua
đường,
Không biết quý, không biết yêu hương
sắc,
Chàng hờ hững đứng trông rồi với tim
vui thú khác.
Nhưng há vì ai hoa đỡ kém mầu tươi,
Há vì ai hoa nở để hương phai?
Khiến cảnh xuân yêu dấu hoa khai
thết
Phải bùi ngùi mà nhuộm mầu thương
tiếc?»

Tôi còn dịu dàng khuyên dỗ nhiều lời
Tuy vẫn-hoa, ngó ngắn, — anh đứng
cười —

Nhưng chán thực, cho nên tôi cũng
thấy

Đã thoa dịu được tâm lòng thơ ấy.
Tôi có một gian nhà nhỏ ở gần hồ,
Một lớp thảo trang giữa hoa lá bốn
mùa,

Nơi chim gió va thami, với Nắng thơ
yêu diện

Vẫn nhơ-nhờn dì pè, duy còn thiếu
Chút ánh thiêng liêng của sự yêu
đương:

Nhà tranh tôi còn thiếu trái tim vàng.
Tôi bèn rủ cô về cùng ở đó

Và đem hết nỗi ái-án chan chia
Dâng cho cô — đem hết nỗi chán thành
Để yêu cô — để thay kẻ bạc tình.

Nhưng cô vẫn áu sầu, khiến tôi e ngại,
Cô áu sầu như một nắng tiên êm-ái
Không đánh lồng chung sống với người

dời.
Nghe lời tôi, cô gương đáp, gương
cười,

Đôi mắt có thường mờ màng đắm đuối
Bao giờ cũng như mắt còn theo đuổi

Hình ảnh xa xôi như ở tận đâu đâu,

Lòng tôi phảng phất lo ngay từ lúc
ban đầu
Và từ nhủ lời rằng: con chim xanh đó
Sẽ có ngày bay đi không về nữa.
Cho nên tôi hết sức yêu chiều,
Tôi lựa lời đón hỏi răm chieu:
Ý cô muốn chỉ tôi cũng không từ chối.
Nhưng cô gái quê muốn ra chơi Hà-nội
Muốn diễm trang, muốn quần áo sa hoa,
Để cho người tình quán bạc béo,
hứng hờ

Biết rằng cô không còn là thôn-nǚ,
Không là gái quê mà mà ai che

bỏ nữa.

Cô lại muốn tôi ăn mặc áu-trang,
Muốn cùng cô sống trong cảnh rộn

ràng.

Trong gió bụi kiêu-sa nơi thành thị

Song tôi chỉ là một chàng thi-sĩ

Ở lều tranh, giàu được ít vần thơ.

Tôi bèn đem những vần áu yếm, vì cô

Đã viết ra theo điều thồn thicc.

Trong những lúc hồn thơ cảm xúc,

Mà dù dương ngâm đọc dê có nghe.

Tôi gọi cô, trả những đám mây dì

Dưới trời cao; trả những buổi chiều

chói-lói

Sau nài xa mít mùng sương biec gói;

Trả những buổi bình minh yên lặng,

tươi cười

Trong rặng cây xanh, lẩn bóng chân

trời.

Tôi muốn cho lòng ngày thơ kia

hoan-lạc

Cùng với tôi yêu cuộc đời mèo-mac

Đã hoa hương cùng thi vị cảnh thiên

nhiên.

Đối với tôi, đó là thú thần tiên

Nhưng đối với cô, đời tôi là buồn tẻ.

Nên những khi trước sân bóng xế,

Khi bình minh vàng nhuộm tươi cây,

Khi gió đưa chiếc nhان theo mây....

Ngồi thơ thần bên thềm, lòng bát ngát

Cô vô tình đem điều thơ tôi quen hát

Để ngay lời than trách bạn tình xa!

Trước lều tranh; vi-vút tháng, năm qua

Nhưng nỗi buồn cô vẫn còn tươi, còn

thầm.

— Cô o thờ bên tẩm lòng tôi say đắm.

Rồi một buổi thu kia, tạm vắng nhà

tranh,

Tôi dành bán vần thơ cho khách thi-

thàn

— (Những vần thơ mà bấy lâu tôi

yêu quý

Tôi đã rắp không bao giờ nỡ để

Cho người đời mua chuộc; vì anh-oi,
Văn thơ kia, tức là tâm hồn tôi) —
Tôi bán di để mua các đồ tò diêm,
Mua y phục tân trang của những trang
kiều diêm

Chốn phòn hoa, về tặng người tôi-yêu.

Mà tôi đây cũng sẽ bỏ cảnh nghèo.

Với non nước nên thơ của Ly Tao

nuong tử.

Tôi đưa cô, sẽ cùng nhau sống giữa

Cảnh ngựa, xe náo nhiệt, cô mợ mảng.

Tôi trả rã về, nhẹ gót vui mừng,

Nhung than ôi! trong nhà tranh, vắng

ngắt:

Con chim xanh kia đã bay đâu mất!

■

Lặng tiếng buồn, Văn Sinh nắm tay tôi
Miệng chưa cay sẽ nhách môi nụ cười,

Anh nói tiếp:

«Tôi thấy lòng tan nát,

Nhung khong khóc, vì bong can nguon

nước mắt.

Tôi thản nhiên, nhẫn nại, mà ngâm

sầu.

Bạn ơi, ở đời này còn có vết thương

daudau

Nào ghê gớm, khắt khe hơn nữa? —

Tôi như người đã chết đi qua nữa.

— Anh tinh xem, trong thửa sinh bình,

Lần đầu tiên, tôi mới biết ái-tinh,

Lần đầu tiên đã mang điều thất vọng!

Tôi muốn trẻ, muốn vui mà sống,

Nên bỏ nhà tranh, bỏ cảnh mơ hồ,

Xa tránh nơi còn hương khói chứt

Rồi tôi đi. — Tôi dấn thân trong

sóng gió

Của bước dời-làm than đầy gian khổ

Để quên điền cay đắng trong tâm hồn;

Tôi tiến lên hoài, ca hát vui cười luôn

Để cho cõi lòng tôi chơi lòi ánh sáng...

Nhung chỉ một áng mây qua cửa niềm

nhớ tưởng

Cũng khiến cho lòng tôi tẩm-tối những

u-sầu!

Tôi cố im đi! không ngô vết thương

đau

Cho ai hay -- Nhung súc lóng có hẹn.

— Nay nhắc truyền xưa, tôi thở than

cùng bạn

Bong thay: tám hòn phoi-phoi nhẹ

nhang.

Có lẽ từ nay bao nỗi buồn, thường

Đã theo nguồn lời như theo nguồn nước

mắt

Trái khói lồng mà trôi đi, mà tan mây.

THẾ LÚ

BÁC-SỸ NGUYỄN-VĂN-LƯYỆN

8, Rue Citadelle. Téléphone: 304

CHỮA BỆNH BẰNG BIÊN
CHỮA MỌI BỆNH VÀ CHUYÊN
CHỮA BỆNH ĐẦN BÀ CÔ TRẺ

số 8, phố Đường-hành — Hanoi
(Đường Cửa-dòng sau phố Xe-Điều)

NGŨ TINH NHÂN TẠO HUYỆT

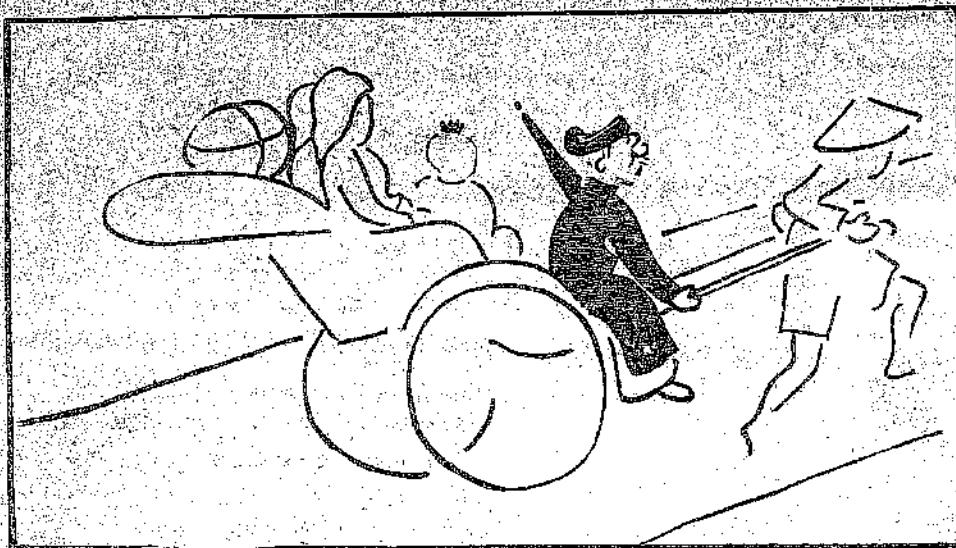
Cửa Trung-Hoa danh y Vecsiounine phát minh, đã phản chất tại phòng thí-nghiệm
Hanoi ngày 16 A-thi 1932. Quan chánh phòng thí-nghiệm cho giấy nhận thức rằng:
Thuốc này không có công phat, dùng để tăng sức khỏe, bồi khí huyết, làm cho
Hồng huyết trong sạch, và tru trùng độc lận, giang-mai.

Trị bệnh: xanh xao, gầy còm, kinh sợ, hay quên, kém ăn ít ngủ, mộng mị, hoát
tinh, chóng mặt, rít rít, mè hôi trán, đánh trống ngực, can thận suy, bệnh lâm
giang-mai chưa tuyệt gốc, dân bà kinh nguyệt bất diễn, khí hư, bạch đầm. Cứ già
không huyệt kém. Trẻ con cao sút, ghen, lè. Mỗi chai \$1.50 — 6 chai \$7.50.

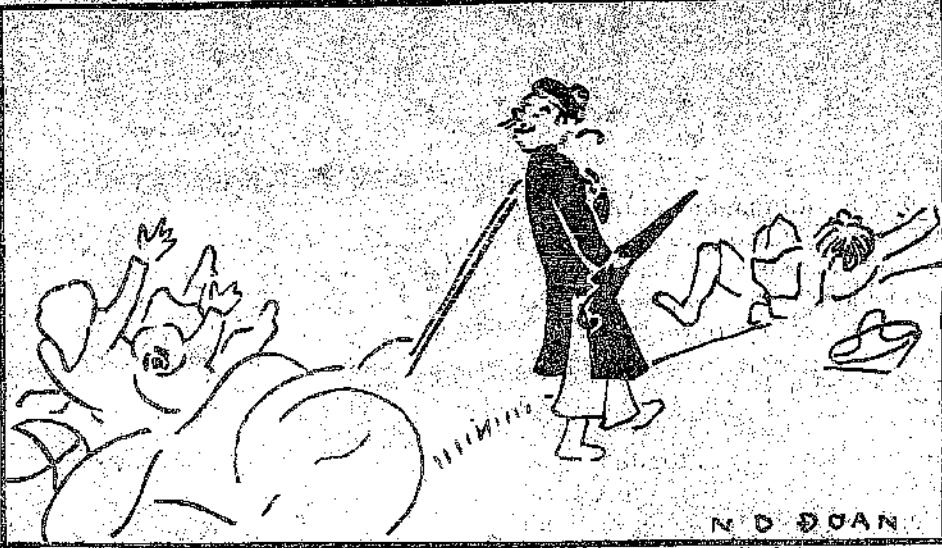
Trong hiệu có lượng yarrow không lấy tiền.

NGŨ TINH DƯỢC PHÒNG số 114, phố hàng Bông, Hanoi

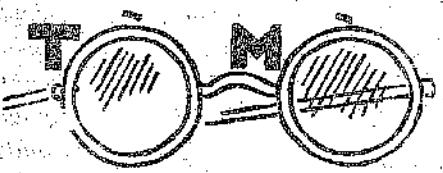
KHOI MOI LAY TIEN

L. T. — mình ngồi đây có tùng bê cung không lo

— Ô! ai bảo mẹ con mày bắt lão ngồi dưới. Thế mới biết cái hại ăn trên ngồi trước.

Hoa giết người

Tại xứ Guyane, người ta mới tìm ra, được một thứ hoa có thể làm chết người được.

Thứ hoa ghê gớm này trông tựa như hoa kén nói trắng bến minh, nhưng nó to lầm, đường kính do được đến 50 phân. Nhị nó đỏ, cánh nó có một thứ dưa nhòn nhòn rất độc. Nếu ai vô phúc chạm tay vào nó, đưa kia bám vào tay là chỉ trong năm, sáu hôm vàng người ta chết ngay. Nguyên trong dưa hoa có một giống vi trùng độc hổn nò bám vào gia-vật gì là đục thủng chui vào mạch máu rồi dần dần mang chất độc lên tim là vật ấy phải chết. Hiện các nhà khoa học Pháp đương khảo cứu về giống hoa quái gở này.

Một cách trừng phạt các người ác nghiệt

Tại tỉnh Massachussets, tòa trừng trị vừa sử một cái án rất nghiệt như sau này:

« Một anh chàng làm vườn có nuôi con ngựa để kéo xe. Anh ta ác lầm, hay đánh đập con vật kia. Việc đến tai quan trên, anh chàng bị lôi ra tòa. »

Quan chánh áu sứ phạt anh chủ độc ác kia phải xuống chuồng ngựa ăn, ngủ trong hai hôm, còn con ngựa thì cho thả ra đồng một tháng, cả ngày chỉ ăn cỏ cho no và không phải làm gì hết.

Một kỷ lục khó phá — Trong một ngày lấy đến ba chồng

Ta thường nói: « Giai năm, bảy vợ, gái chính, chuyên chỉ có một chồng »

mà lẽ thường là chồng một, vợ một cả.

Thế mà vừa đây ở Nga có xảy ra một truyện nực cười là một cô thiếu nữ trong hai mươi bốn giờ lấy đến ba chồng.

Hiện nay theo pháp luật mới của chính phủ Sô-Viết, vợ chồng lấy nhau hay bỏ nhau cũng dễ và chóng lấm. Chỉ việc khi nào thuận nhau rồi thì đến tòa đốc lý hoặc nhà thờ ký vào một quyền sở thể là xong. Giả sử bỏ nhau cũng vậy.

Thành ra cô Sonia Vikoff mới có thể lấy ba chồng trong một ngày. 8 giờ sáng, cô lấy một bác sếp pho, 9 giờ cô ly dị luôn. 2 giờ cô tái giá cùng bác thợ vẽ Paul, được tối 5 giờ chiều cô lại xin thôi vì bác nghèo... 10 giờ đêm hôm ấy cô lại vào nhà thờ làm lễ thành hôn với chàng Carriset, công tử xe lửa.

Thế là trong một ngày cô Sonia đã thay đổi ba chồng. Chả hiểu bác công tử Carriset có vầy duyên cũng cô được nồi ngày nào chăng. Nhưng có một điều là cô Sonia đã lập lên cái kỷ lục lấy nhiều chồng nhất thế giới, không ai mà phá nổi.

Vì nếu cứ như thế mãi, các bạn hãy tính thử trong một năm 12 tháng 365 ngày cô Sonia lấy tất cả bao nhiêu chồng?

Thi hôn vô địch

Vừa đây, ở Chicago (Mỹ) có cuộc đấu xảo quốc tế thương mại. Một bác nhà hàng rượu liền tổ chức lên một cuộc thi hôn lâu nhất thế giới. Các thí sinh phải đăng tên từng cặp một. Mà có tới hơn trăm đôi. Sau tiếng còi hiệu, cặp nào cặp ấy ôm lấy nhau mà hôn vào môi... Trong thời kỳ ấy, không được rời môi nhau ra xem ai hôn lâu nhất, gai nhất.

Cặp được giải quán quân là học sinh cả. Họ hôn nhau một cái dài có đến... 9 giờ 40 phút. Kẽ thì cũng vô địch về khoa hôn lâu thực.

T. M.

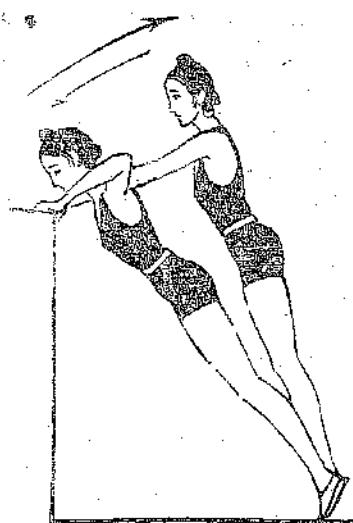
VIỆT ĐẸP

RIÊNG TẶNG CÁC bà CÁC CÓ

MỘT MÔN THỂ THAO CÁCH LUYỆN BỘ NGỰC

Một bộ ngực đẹp đối với phụ-nữ Việt-Nam là một sự hiếm có.

Câu ca dao ác nghiệt: « Con gái chơi với con trai, về sau đôi và bằng hai quả

dùa » di-truyền từ mấy thế kỷ nay khiến các bạn gái hể ai có bộ ngực nở nang là khép nép, e lệ, chí sợ các cụ trông thấy thì... phải mắng (?)

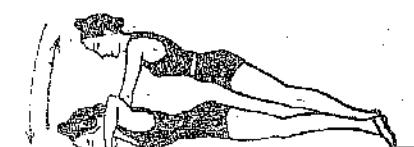
Trái hẳn lại, chị em bên Âu-Mỹ quý trọng, giữ gìn bộ ngực hơn hết, họ cho là nó có quan hệ mật thiết với sắc đẹp và sức khỏe.

Phụ-nữ Việt-Nam sở dĩ ít người có bộ ngực đẹp là vì không chịu tập thể-thao và không biết cách giữ gìn bộ ngực theo phép vệ sinh. Giữ được bộ ngực cho được hoàn toàn thực là một việc rất khó khăn. Tắm nước

nóng quá, chạy, nhảy nhiều hay tập những môn thể thao quá nhọc mệt — như đá bóng tròn — cũng có thể làm hỏng bộ ngực đẹp đẽ của mình đi được. Tôi xin hiếu các bạn gái một món tập này, tuy nó hơi khó một chút, nhưng các bạn cứ kiên tâm thì sẽ thấy kết quả tốt đẹp.

Buổi sáng sớm khi mới dậy, mở rộng các cửa trong phòng ra cho thật thoáng, rồi nằm sấp xuống, hai tay chống khuynh ra, mấy ngón chân chống chắc xuống đất, người cứng thẳng rồi hạ người xuống lại nắc người lên bằng hai tay.

Nếu lần đầu các bạn không quen lắm, thấy khó quá thì nên đứng vịn vào một cái bàn mà tập, rồi dần dần, đến khi các bạn vịn đến cái ghế thấp tập mà không thấy nhọc mệt thì hãy giờ sẽ tập vịn xuống đất. Trong khi tập, cần nhất là người phải cứng, tôi nói cứng dày không phải là cứng như « cây gỗ » mà nghĩa là người đứng ưỡn cong như cái « cầu vồng lòn ngực ». Vào d

Cứ tập như thế mỗi ngày ít ra cũng phải mười lần, trong ít lâu, các bạn sẽ có những bộ ngực cứng cáp, nở nang, đẹp đẽ như ý muốn.

CÁT-TƯỜNG

MẪU ÁO CÁT-TƯỜNG

Nhiều các bà, các cô phäu nêu rằng những mẫu quần áo do họ-sĩ Cát-Tường nghĩ ra, đưa cho các thợ may (đều là thợ chuyên môn) làm cũng không được vừa ý. Vậy muốn chiều lòng các bà, các cô, chúng tôi sẽ dự định mở một phòng thợ may và sẽ yêu cầu họ-sĩ Cát-Tường đến trông coi giúp. Rồi đây các bà, các cô sẽ có những bộ y phục tân thời rất mỹ thuật như trong ý muốn.

PHẠM - TẤ

Tốt nghiệp tại trường nhuộm và may ở Paris
N° 28 phố Bờ-Hồ Hanoi

KIÊU NHÀ ĐẸP DO TAY NGƯỜI CHUYÊN-NHỀN VỀ

Chúng tôi đã ngoài 16 năm chuyên-nhềnen về kiêu nhà. Vì được lòng tin của các ngài trong ba kỳ, nên chúng tôi đã lập thêm một sở nữa ở THANH-HÓA. (Xin tính giá bạ)

TOUT POUR ARCHITECTURE

NHUẬN - ÔC

SIÈGE : 168, Rue Lê-Lợi, HANOI (Gần trường Thể-duc)

AGENCE : 63, Avenue Maréchal Joffre, Thanh-Hoa

NGƯỜI CÀO ĐÈN THÁP WARPEC

Ông Hà-văn-Binh trả lời

Bản báo tiếp được bài sau đây của ông Hà-văn-Binh trả lời bản báo và phản trên những lề đã bắt ông khi cả tiếng, khi im hơi. Bản báo không thiên vị ông Bình cũng không thiên vị ông Lục. Ông Vĩnh, bao giờ cũng muốn tìm cho tôi sự thực và lẽ phải, bản báo chỉ phục tòng hai điều ấy thôi. Ông Bình có quyền định chính, mà bản báo vì sự lẽ độ cũng sẵn lòng đăng bài của ông... but đất không hiền lành như bụi đất ấy.

« Hanoi ngày 3 Juin 1934. » Cùng ông chủ nhiệm báo Phong Hóa « Sau cuộc bảo cử ngày 29-4, ông Nguyễn-văn-Vĩnh, bạn đồng chí ông Phạm-huy-Lục, rộn miệng cả tiếng là mắng 476 cử tri bỏ phiếu cho tôi. Trong số đó, già cò, trẻ cò, nhưng ông Vĩnh cho là « nhãi con » cả, và riêng tặng tôi cái huy hiệu « thầy đồ tôi ». « Đáp lại cái thái độ nhã nhặn của ông chủ nhiệm báo « Annam mới », tôi không hề rỉ rangle, rỉ tiếng.

« Quý báo số 100 ra ngày 1-6 trách tôi « trước ngày bầu cử hăng hái làm sao thì sau ngày bầu cử từ từ làm vậy ». Vâng, tôi xin vui lòng nhận lời trách móc, và nhân tiện xin thưa rằng sở dĩ tôi im thin thít, không nói không nồng, không động không dậy, hiền lành như ông bụt đất như lời quý báo nói, là vì:

« 1. Đối với mấy khúc « khai hoàn ca » của bạn ông Vĩnh đã có các bạn trả lời, trong gần khắp các báo tiếng Tây, tiếng Nam — trong số đó có cả quý báo — thiết tưởng như thế cũng đã đủ lắm rồi.

« 2. Bên dịch « già móm » đặt đề diễn này, tiếng khác, nhưng tôi bao giờ cũng là tôi.

« 3. Bên dịch chủ nghĩa khác minh tất nhiên chẳng vả gì minh, bao giờ lại có nói tốt cho mình; thì họ nói gì mặc họ. Tí như ngày xưa phái Bà-la-môn chẳng vả gì phái Thích-ca. Truyền rằng một hôm Thích-ca đang ngồi xem sách, một thầy Ba-la-môn đến chửi mắng àm-i, Thích-ca chẳng nói chửi rằng. Hôm sau, thầy Ba-la-môn lại đến chửi, Thích-ca vẫn không động đậy. Hôm thứ ba, thầy Ba-la-môn hăng hái bằng mấy hai lần trước, Thích-ca vẫn tro tro như « ông bụt... đất ». Tức quá, thầy Ba-la-môn sán vào đám Thích-ca:

« — Sao người ta chửi anh, anh lại cứ ngồi yên thế ?

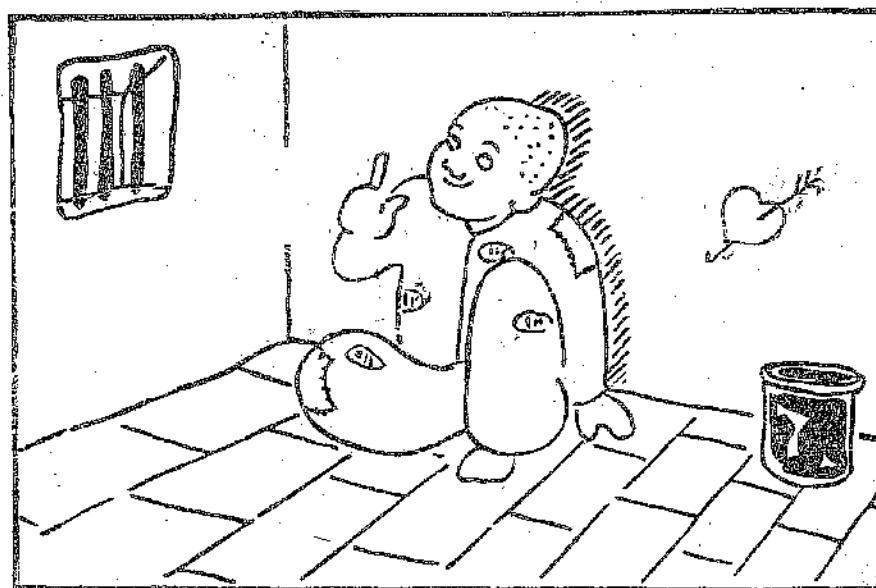
« — Mang cái gì đến cho người ta. Người ta không nói là người ta không nhận, người ta không nhận thì mang về mà dùng ».

Hà-văn-Binh,

Câu chết

Ở tỉnh Quảng - đông gần đây có người họ Châu đến sở cảnh-

LẠC QUAN

— Phải đấy ! Mùa nực thì ta bảo ta nằm « nhà đá » mà mùa rét đến thì ta xoay ra gọi là nằm « hỏa lò »

sát hỏi một ông cầm cách chết. Người ấy nói :

— Tôi đến đây làm bạn ông là vì tôi muốn chết. Nhưng tôi nghĩ treo cổ, nhảy xuống sông, cầm dao đâm hay uống thuốc độc đã nhảm rồi, và lại cũng làm cho mình đau đớn không tốt. Thúa nay tôi vẫn nghe danh người cảnh-sát là hung tri-thức đa mưu, cho nên tôi mới đến đây xin ông làm ơn chỉ dùm cho tôi một cách chết thế nào cho hay...

Anh chàng họ Châu này muốn chết mà đến hỏi bọn cảnh-sát, chắc nghĩ cũng đã chu đáo lắm. Xong anh ta quên mất một điều, là cảnh sát họ chỉ biết cách chết... đau đớn mà thôi.

Còn cách chết mà anh ta tìm, chết lạ lùng mà không đau đớn, chỉ có một.., là cách chết.. già !

Chết đáng đời...

Ở gần ga huyện Cầm-giàng (Hai-dương) có một người trẻ tuổi Nguyễn-mạnh-Bồng. Được cái bành-hạnh trùng tên với nhà văn-sĩ kiêm lang viên Mân-châu, nhưng lại không có ngón soay nghề của văn-sĩ, nên chàng Bồng ta thất nghiệp, dành lang thang đi kiếm việc làm... Mới đây, được tin chàng nằm trên đường xe hỏa tự tử. Chàng đã lại bức thư có đoạn rằng : «... Tôi bị chứng điên đã mấy năm nay, chữa chạy mãi cũng không khỏi, sống như tôi thật là một con ký sinh trùng trong xã hội thì cũng chẳng ích chi, tôi sẽ nằm trên đường xe hỏa này chờ thằng chết... »,

và một bài thơ như sau :

liên. Chừng đó đi tìm lão lang băm kia thì không thấy đâu nữa.

Câu truyện này cũng chẳng khác gì câu truyện đầu độc ở mạn ngược. Nhiều làng cổ tục bắt phải mỗi năm phải người đi đánh thuế độc, thi làng làm ăn mới thịnh vượng. Ông lang băm kia chắc cũng chỉ là một người đi thực hành một cái tục lệ có từ ngàn xưa : mỗi người, mười người, trăm, vạn người chết có làm gì, sự cốt yếu là giữ gìn được cổ tục, giữ gìn được quốc hồn quốc túy !

TỜ GIẤY LIÊN HOÀN

Gần đây, ở mây tinh Bắc-kỳ, người ta thấy truyền đi những « tờ giấy liên hoàn » trong cổ đoán trước nhiều điều về tai nạn và tật ách làm cho dân quê phải lờ sơ.

Đại khái trong giấy nói rằng năm nay sẽ có nhiều người chết về một bệnh bẽ ngoài coi thường mà thật ra rất nguy hiểm. Người nào muốn tránh khỏi bệnh ấy, thì phải chép tờ giấy ra làm 10 bản gửi cho người quen, nếu không sẽ bị chết lập tức.

Trong giấy lại nói trong tháng tam tết sẽ có một tiếng sét dữ dội, trung thu sẽ trông thấy mặt trăng ra hình hoa cúc, tháng chín sẽ phát ra một thứ bệnh ghê gớm, tháng mười sẽ có cuộc tàn phá dữ dội.

Xem xong cũng đủ rùng mình, phục tài tiên tri của bọn nào tạo ra cái nỗi đồng điệu ấy. Nhưng, nếu họ nói thật, thì họ « lộ thiên » như thế, có lẽ họ đã bị trời đánh chết rồi !

Chúng tôi cũng mong như vậy lắm.

TÚ-LÝ.

MÃY CUỐN SÁCH MỚI

NỬA CHƯƠNG XUÂN của Khái-Hưng 0\$75
(tác giả xuất bản)

HỒN BƯỚM MƠ TIỀN của Khái-Hưng 0\$10
(tác giả xuất bản)

VÀNG VÀ MÀU của Thế Lữ 0\$45

ANH PHẢI SỐNG của Nhât Linh
và Khái-Hưng 0\$45

CAM BẮT NGƯỜI của Vũ Trọng Phụng 0\$45
(Sadep xuất bản)

Mua sách xin gửi tiền trước về Ông Nguyễn-Tường-Tam 1 Bé Carnot

Tiền trước gửi tôi bảo lãnh : 1 cuộn 0\$20, mỗi cuộn sau nữa thêm 0\$05

Các bạn mua P. H. dài hạn được trừ 10%, và nếu mua 4 cuốn mỗi lắc được trừ 10% vào tiền sách

THUỐC TỐT, GỦI MÀU

Là hai biệt - tính

của hiệu thuốc Tây lớn 43 Hàng Gai Hanoi
của hai ông HOÀNG-MỌNG-GIÁC và NGUYỄN-HẠC-HẢI, tốt-nghiệp ở trường Đại-học

Bảo-chế ở Paris

Mong Quý khách xa - gần chiếu cố.

Có bán cả Vin tonique Alexandra : 1\$95, và Sudoline : (Phấn rôm) 0\$40

CHIỀU hôm ấy cũng như nhiều buổi chiều khác, hồ Hoàn kiếm vẫn yên tĩnh, yên tĩnh ở giữa một cảnh náo nhiệt, hồn đèn. Công ngoài đền Ngọc-son quét vôi, tura một viên bạch ngọc nằm trong chiếc nhẫn lam-bảo-thạch, và lộn bóng rung rinh xuống mặt hồ lấp lánh hơi gợn, trông như cái mành nửa sơn trắng lót vải mỏng màu xanh, gió chiều sẽ đưa tha thướt.

Cùng Nguyễn Quân thông thả từ ga xe điện đi về phía đền Ngọc-kieu, tôi trả hồ nói rằng:

— Tôi coi cái hồ này như một sự khêu-hấn của đời xưa đối với đời này. Cái văn minh trầm tĩnh ở bên cái văn minh hoạt động. Giữa chỗ tiếng còi ô-tô, tiếng chuông xe điện, tiếng guốc, tiếng giày, tiếng ầm-í của loài người chạy theo sự sống, đền Ngọc son như một bà lão diêm đạm nằm ngủ giấc ngàn năm bên khóm cây si già cỗi.

Nguyễn - Quân cười, ngắt lời tôi:

— Già anh nói một cô con gái, một cô con gái rất đẹp thì đúng hơn. Bao giờ tôi ngắm đền Ngọc-son, tôi cũng thấy nó giống cô thiếu nữ với mái tóc đen, với bộ áo xanh quần trắng, và cái san hồng vắt vai. Đã là cảnh thì tôi xin anh đừng phân biệt cũ, và mới. Chỉ có cảnh đẹp và cảnh không đẹp. Một nơi danh lam cổ tích, thuộc đời Lý, với cái lối xây đắp trô « reu » chẳng hạn thì thực ống ả, yêu diệu chẳng khác một cô thiếu nữ....

Tôi tiếp luôn:

— Tân thời, văn minh!

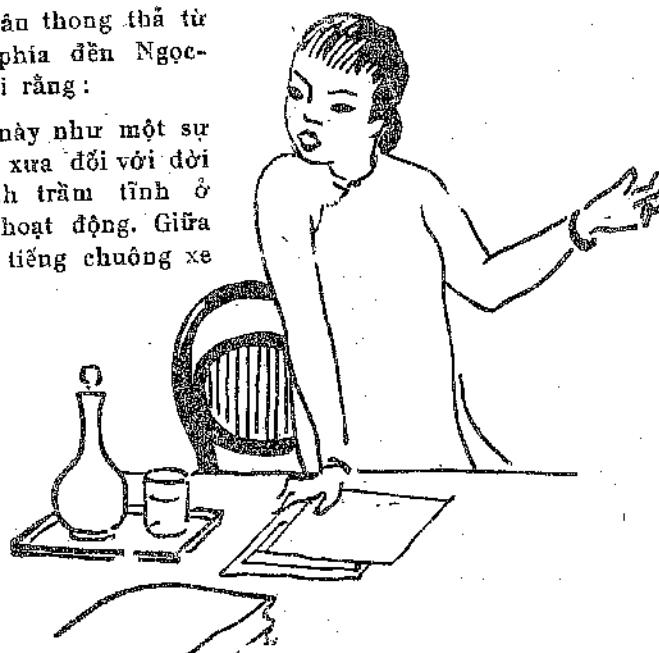
— Tôi đã bảo đúng trước cảnh đẹp, anh không nên phân biệt mới cũ. Mà một cô thiếu nữ thì thực đáng sành với một phong cảnh. Ngắm cảnh mà phân biệt mới và cũ, hay thành thị và thôn quê, hay rừng rú và đồng bằng thì sự đó là một sự nguy hiểm cho khoa mỹ thuật. Người con gái đẹp chỉ là một người con gái đẹp dâng dê ta yêu quý, kính trọng. Nếu quên điều đó, anh lại muốn một thứ khác sen vào sự đẹp, chẳng hạn như tài cán, văn chương, thông thái, mà những thứ đó anh không cho là tài cán, văn chương, thông thái, lại cho là thuộc về sự đẹp hay chính là sự đẹp, thì tức khắc, anh sẽ được làm quen với một sự nguy hiểm không biết đến đâu là cùng.

Nguyễn Quân bỗng đứng lại cười ngắt rời bảo tôi:

— Nguy hiểm thực, anh a. Anh không tin, tôi thuật cho anh nghe một câu chuyện sau này để làm chứng.

« Thời ấy, anh Tiến, một người bạn tôi, đang làm chủ bút một tờ báo ở trong Nam. Anh viết thư bảo tôi vào giúp việc. Tôi nhận cũng muốn đi xa, liền nhận lời ngay.

« Chúng tôi ba người đồng quận cùng nhau thuê chung một căn gác

ở gần chợ Biên-thành. Trong bọn tôi anh Tiến trẻ nhất, bảnh trai nhất, có vẻ sang trọng nhất mà lại danh giá nhất vì anh ta đường đường làm chủ bút cả một tờ báo lớn ở Saigon. Ấy là chưa kể cái tài soạn tiêu thuyết và làm thơ tình của anh đấy. Có người bảo anh Tiến làm vè vang cho cả cánh văn-sĩ Bắc vác cán bút vào kiêm ăn trong Nam.

« Cái tiếng tốt của anh — mà anh quả có giọng tốt, khi anh diễn thuyết cũng như khi anh ngâm nga, ca hát, — cái tiếng tốt của anh lọt đến tai một ông cụ phú.

« Ông liền bắn tiếng muốn gả con gái cho anh. Chính anh Quyền và tôi, người ở cùng nhà với anh Tiến đến làm媒. Ông cụ và cô Nga, (tên cô con gái) thuận ngay. Ông góa vợ mà chỉ có một người con gái, nên ngỏ lời muốn anh Tiến ở gửi rề. Anh Tiến cũng bằng lòng và tuân lê sau xin cưới. Hôm cưới, cô bàn rất long trọng và anh Tiến mời đồng đủ khắp làng báo đến dự, nhất là anh em người Bắc thì không một ai thiếu mặt....

« Ba tháng sau, chúng tôi thấy anh Tiến vác hèm và va-li trở lại chỗ trọ chung. Tôi kinh ngạc hỏi duyên cớ thì anh nói anh sắp cùng vợ ly-dị.

« Sao lại có truyện lạ lùng thế?

« Mà là lùng thật. Cô Nga, chúng tôi vẫn cho là một cô hoàn toàn, dịu dàng, nết na, tòng phục. Một người

con gái có sắc, có hạnh, nhất là lại giàu, thế mà anh Tiến không ưng sao? Tôi hỏi gần mãi thì anh nói gắt có một câu:

« Ông lão dọa ly-dị thì tôi cũng bằng lòng để họ kiện mà xin ly-dị.

« Anh Quyền và tôi cho là có truyện lôi thôi chí dày, liền cùng nhau tắt lá chạy lại nhà ông bố vợ giàn xếp, mà chúng tôi chắc giàn xếp thế nào cũng xong. Không ngờ ông cụ hướng binh chẳng kém gì anh Tiến, nhất định ra tòa kiện xin ly-dị. Ông ôn tồn mời chúng tôi uống nước rồi bảo chúng tôi rằng:

« Hai thầy tinh tôi chịu làm sao cho nổi. Con gái tôi, tôi yêu quý như ngọc như vàng mà mỗi ngày nó đánh dập một trận. Tôi thương con tôi nên chẳng dừng được, tôi phải kiện.

« Tôi không tin, hỏi lại:

« Thưa cụ, cô Nga ngoan ngoãn, hiền lành và có tinh tòng phục, còn anh Tiến thì xưa nay vẫn là người nhã nhặn, chẳng lẽ lại xảy ra câu chuyện tàn nhẫn như vậy.

« Ông cụ buồn rầu đáp:

« Ấy có lẽ vì con tôi hiền lành và tòng phục, nên thằng cha nó mới đe nén đánh dập. Nếu con tôi cứng đầu cứng cổ thì nó đã chẳng bắt nạt nổi.

« Một tháng sau, tòa án xử cho hai người được ly-dị.

« Bị chúng tôi cự về việc ấy, trước anh Tiến chỉ cười sà, sau anh cău tiết bảo chúng tôi:

« Các anh tính một sự xinh đẹp và dịu dàng đã đủ sao được. Con bé nó dàn đèn, quê mùa quá đi mất kia. Vợ chồng còn phải có khi cùng nhau bàn luận về những vấn đề nọ, vấn đề kia, về những điều cao hơn cái ăn cái uống hằng ngày một tí chứ.

« Cách đây ít lâu chúng tôi để ý tới một cô thường thường mang bài lái dăng báo, mà lần nào cô cũng kẽm

coi, chẳng dàn ngồi nói truyện đến hàng giờ ở buồng giấy ông chủ bút. Những bài gửi đăng có khi là vài bài thơ, có khi là bài luận thuyết bàn về vấn đề phụ-nữ, tư tưởng đã sáo mà vẫn từ lại rườm. Nhưng bài nào anh Tiến cũng cho đăng, gấp chồ kèm quá thì anh sửa chữa lại, có khi anh viết lại hẳn cả bài.

« Được thề, cô Minh — tên cô bình bút mới — đăng đầu diễn thuyết. Tôi còn nhớ, tối hôm ấy anh Tiến rủ tôi đi nghe. Tôi chẳng cần nói anh cũng tưởng tượng ra được tài hùng biện của cô Minh: Suốt trong hai tiếng đồng hồ, ở cặp môi bờ son đỏ thắm, thốt tra biết bao chữ toát: nào phụ-nữ giải phóng, nam-nữ bình quyền, nào bốn phân người đàn bà trong gia đình, ngoài xã hội, sự xã-giao đối với phái đẹp (!) cùng là những tên đàn bà cô kim đông-tây, cô kè ra nhan-phản: những bà Trung-Trắc, Trung-Nhị, Sévigné, Tống-khánh-Linh, Thị-Điềm, Xuân Hương. Ghê gớm lắm!

« Các bà thính giả tha hồ mà vỗ tay đom-dắp. Có bà lại cả tiếng kêu gào « Bravo » nữa kia.

« Qua hai, ba tháng, khi chúng tôi không còn để ý tới cô Minh nữa, thi bỗng một hôm, hết thảy mọi người trong tòa báo, mỗi người nhận được một cái thiếp của cô mời đến dự một tiệc trà tại khách sạn Đại-Việt, đường Espagne.

« Đúng giờ, chúng tôi tề tựu đến đông đủ, vì nể lời ăn cần, khẩn khoản của ông chủ bút. Cô Minh, y phục rất giản dị, nhưng chẳng vì thế mà kém phần rực rỡ.

« Tôi xin thú thực rằng mãi hôm ấy tôi mới nhận kỹ cô ta. Cô ta tuy không sáu, nhưng cũng chẳng lấy gì làm đẹp, mặt đã danh đá, mà thân thể nở nang quá thành cứng nhắc. Chỉ được mỗi một cặp mắt hói xéch là có vẻ thông minh, sắc sảo. Còn cái mũi thì vừa ngắn vừa to, môi thì dày mà như bóng những mõ, môi của hạng da dục. Song nhìn toàn thể thì cô ta rất có duyên, cái duyên ngầm nó lưu luyến và khiêu động lòng người ta.

« Chúng tôi vừa ngồi vào bàn và còn dương bồ ngữ nhìn nhau, không ai hiểu vì sao lại có bữa tiệc trà hôm

MỘT CÁCH LÀM CHO NGƯỜI MẠNH KHỎE LUÔN

Ăn uống ngon miệng dễ tiêu, biết đói, tức là trong người mạnh khỏe, vô bệnh. Nám mồi các ngài thấy trong mình ăn không tiêu, hay là nôn ợ, đầy hơi đau tức đau bụng; các ngài nên mua ngay một lọ Gastrol 0\$40 ở hiệu thuốc tây YÚ-ĐÔ-THÌN pha uống một cốc là khỏi ngay. Thuốc này mới phát minh, hợp với phủ tang người Annam, rất bồ cho bô tiêu hóa, chữa được nhiều người khỏi bệnh dạ dày và đau bụng kinh niên.

MỞ VÀO NGÀY 8 MAI 1934

NHÀ HỘ - SINH VÀ DƯƠNG - BỆNH

của Bác-sỹ NUYỄN VĂN-LỰYC và Bác-sỹ PHẠM HỮU-CHƯƠNG

30 Rue Bourret 167, Boulevard Henri d'Orléans, đầu ngõ Trạm mới, Hanoi

Nhà thương nhân người Úc và người ốm nằm riêng từng buồng. Mọi sáu sang

rất rộng rãi, sạch sẽ, lịch-sự. Có đủ khí-cụ để chữa thuốc và đồ đe khô.

Có chiếu điện-quang (Rayons X) và chữa bệnh bằng điện.

Có hai bác-sỹ và hai cô đỡ ngày đêm trông nom rất cẩn-thận.

Bác-sỹ Luyện vẫn tiếp bệnh nhân ở nhà cũ (8, Rue de la Citadelle),

nhưng đến thăm bệnh luôn ở nhà thương, và có phòng thăm bệnh riêng ở đây.

Bác-sỹ Phạm Hữu-Chương sẽ ở luôn trong nhà thương, và có phòng thăm bệnh riêng ở đây.

nay (nói là tiệc trà, song chính là một tiệc sâm-banh), thì cô Minh và... anh Tiến đã cùng đứng dậy nàng cốc sâm-banh. Rồi chẳng để cho ông chủ bút chém được vào một lời, cô Minh nói luôn:

“— Hôm nay, chúng tôi... anh Tiến và tôi, có đặt một tiệc soái này mời anh em đến dự để chứng kiến cho cuộc hôn-nhân của chúng tôi. Chúng tôi ưng nhau, chúng tôi yêu nhau, chúng tôi lấy nhau, không còn gì hợp lý hơn nữa. Nói tóm lại, chúng tôi đã thực hành sự tự do kết hôn.”...

... “Kết quả sự tự do kết hôn ấy là một đời khôn-sô, khôn-nạn của anh Tiến. Ngay từ hôm cưới, từ hôm anh ấy đi thuê nhà riêng ở với người vợ bình bút, là bắt đầu thiên thêm tình của anh. Thỉnh thoảng, chúng tôi đến chơi anh, lần nào cũng gặp hai vợ chồng anh cãi nhau, chửi nhau, đánh nhau. Tán bi hài kịch ấy có thể chia ra làm ba hồi: Hồi thứ nhất: đời quyền. Hồi thứ hai: được quyền. Hồi thứ ba: sự phục-tòng của người chồng.

“Mà chẳng phục-tòng cũng chẳng xong, mà phục-tòng đi cho em truyện.

“Tôi thường tự hỏi:

“Quái! Sao nó không bỏ phẳng con bé đi. Con bé thi phông có cái đẹp lộng lẫy gì chồ cam. Mà sự cười xin lại không vào sô giả thủ, thì làm gì mà không bỏ được.”

“Nhưng không thể bỏ được thực. Anh Tiến sợ nó như con chuột sợ con mèo. Đứng trước mặt nó anh không có một chữ đinh gì nữa thì phông còn quá quyết bỏ nó sao được. Ấy là không kẽ nó còn dọa bẽ không chung tình với nó, nó sẽ bắn chết tươi.

“Làm chủ bút, lương tháng có tới hai trăm ruồi bạc, mà hễ cuối tháng đưa cho nó thiếu môt vài đồng thì sống mà ở với nó. Nó cho ăn đủ các thứ tưởng-tượng, nó lăn lộn, chéo đèn khắp phố nghe tiếng.

“Sau chúng tôi vừa ngượng lây, vừa ghét, vừa ghê tởm, nên không ai thêm đến chơi nhà Tiến nữa. Lại cũng vì thế, mà năm sau anh Quyền và tôi ra Bắc....”

Bấy giờ chúng tôi đã vào tôi cần Thủ-búc.

Tra lau-can cầu và mím cười ngầm những cặp thiến niên trai gái qua lại bên hồ, tôi cắt tiếng hỏi Nguyễn Quân:

— Vậy phải chăng anh kết luận câu truyện hay hai câu truyện của anh rằng: Muốn hưởng hạnh-phúc gia-dinh thi không nên lấy vợ.... thông thái?

Anh cũng cười, nói tiếp:

— Phải, cái thông-thái của các cô tên thời túc cũng như cái cửa-chớp, cái cột La-mã hay Hy-lạp mà ta thấy nhau nhau ở các dinh-chùa mới dựng. Những cửa, những cột ấy làm cho dinh, chùa annam-mắt vẻ đẹp, sự đó, ai ai có con mắt mỹ-thuật đều không thể chối cãi được.

Khái-Hưng.

Lời bàn thêm của ký giả: thông-thái không đồng nghĩa với: có học thức.

Của N. X. Kiện Phú-thụy

I. May không di giấy

Lý Toét đang cầm cõi di, bông vấp phải hòn đá rất mạnh đến nỗi loạc cả chân, chảy cả máu. Cụ ta nhăn nhó, lâm bầm :

— “Hôm nay gặp giao có khác, may lại không di giấy, già có di thi lại thẳng phi mất, chứ còn gi nữa”.

II. Thêm quyền lịch

Khách.— Trưa ông, ông bán cho tôi quyền lịch này nhé?

NHÀ HÀNG — Vàng xin ông ba hào, nhưng giá ông mua hộ nhà cháu cái gì thi cháu xin biểu thêm ông quyền lịch không giám lấp tiêm.

Khách.— Thế thi ông bán cho tôi cái danh để treo lịch vậy.

Của Ngọc-long Gia-lâm

Lý Toét hiếu nhầm

Lý Toét di lắc thuốc cho vợ.

Lý Toét — Thưa em, ca cho bu cháu một thang thuốc a.

CỤ LANG — Bệnh gì thế, hở ông?

— Dạ, thưa cụ, từ khi bu cháu để thẳng cháu át đến giờ thi không biết làm sao cứ xanh xao, gầy mòn đi như người bị bệnh cộng sản ấy a.

Lý Toét — Thưa cụ, em con

Của Thanh-Tr Bắc-giang

Lý Toét lẩn thẩn

Lý Toét — Ông giỏi ơi! Ông ơi là giỏi!

Vợ — Cái gì? Cái gì thế?

Ông may làm sao?

Lý Toét — Ông giỏi ơi! Tôi

biết được mấy con rắn trong

cặp quần...

■

Của D. V. Oanh Haiphong

Hồi thăm đường

Một người di ô tô không biết đường, hồi thăm lý Toét:

— Thưa cụ, đây là chỗ nào?

— Đây là Phú-thụy.

— Thưa cụ, di Định-dù lỗi nào?

— À được, tôi cũng xuống

Định-dù ăn giỗ, ông cứ

thong thả theo tôi lúc nào

đến nơi, tôi sẽ bảo!!!

■

Của T. N. Hoán Vinh

I. Thứ tư

Bố — Mày đã học: cái gì làm cũng phải có thứ tự, nghĩa là cái gì đáng làm trước thì làm trước, cái gì đáng làm sau thì làm sau.

Vậy bây giờ mày có việc gì đáng làm trước nào?

Thằng lém — Thưa bà, quả lê ở trong tủ a.

■

Của V. V. Trược Namdiệp

II. Giúp đỡ

Thầy giáo giảng luân lý bài « Anhem phải ái yếm và giúp đỡ, lẩn nhau » — Thầy hỏi các trò: « Như các anh đây, có ai là người đã giúp đỡ anh em chị em các anh được những việc gì rồi? »

Mô TRÒ — Thưa thầy, con a.

— Tết, vậy anh giúp việc gì rồi?

— Thưa thầy có một lần em con ăn bánh ga-tô bị nghẹn...

— Thế à, vậy anh làm thế nào?

— Thưa thầy, từ hôm ấy em con được cái bánh nào, con cũng cái phẳng ra làm đổi.

— Để làm gì?

— Con ăn một nửa, để em con một nửa.

■

Của V. V. Trược Namdiệp

I. Đặng trí

Nhiều khé đang chè chén trong hệm, truyện đang nở như gạo rang, thì có người bạn tình nghịch đến nói:

— Nay bác nhiều, bác gái ở nhà làm sao lẩn lờ, la khóc rầm rì.

Tụa sét đánh ngang tai, nhiều khé vùng dậy, cầm đũa, cầm cõi chạy một mạch về nhà.

Gần đến nhà, bác chợt nghĩ ra mình chưa có vợ, lâm bầm:

— Quái! mình chưa có vợ, mà họ lại bảo vợ mình kêu khóc, thôi, thế dịch là tin đồn sai rồi!

II. Của chim

— Đô này, em kính tể quái, anh cho em mượn mấy «cửa» kèo nguy lâm.

— Em lại còn đóng cửa đi ăn mày. Em có tiền đấy lại còn hỏi anh.

— Không, thật không, anh cứ khám túi em xem.

— Em cứ cười là em có tiền.

Dẫu N.. nhách mép cười, phản X liền chồ vào má, nói:

— Thế hai đồng gi lầm ở má kia?

— Đây cũng là tiền nhưng không tiếc được, anh a.

— Vậy là tiền giả sao?

— Cũng không phải tiền giả.

— Thị là gì?

— Là cửa chim dây, anh a!

THÈ-LÈ CUỘC THI VUI CƯỜI VÀ THI TRANH KHÔI-HÀI

Mỗi bài không được quá 30 giòng.

Tranh vẽ chiều ngang 12 phân tay, chiều cao độ 10 phân.

Mỗi kỳ sẽ đăng lên những bài và tranh mà bản báo xét là hay nhất.

Giải thưởng (về 5 số 98, 99, 100, 101, 102)

a) về cuộc thi vui cười:

Giải nhất: các thư sách đáng giá 3p00

Giải nhì: các thư sách đáng giá 2p00

b) về cuộc thi tranh.

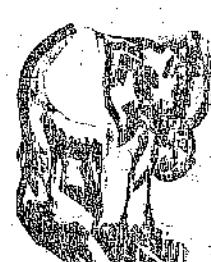
Giải nhất: các thư sách đáng giá 3p00

Giải nhì: các thư sách đáng giá 2p00

Bản-báo sẽ gửi cho những người được thưởng một cái phiếu lấy sách và cái bảng kê các thư sách tay, cam của một hiệu sách. Rồi các bạn sẽ chọn trong đó, muốn quyền nào thi gửi phiếu lại hiệu sách đó lấy sách. Các bạn muốn lấy giấy bút hay đồ đạc trong hiệu đó cũng được, miễn sao cho đủ số tiền thi thôi. Tiền gửi về phần các bạn chịu. Hoặc các bạn muốn đổi lấy báo-hiện không lấy sách cũng được.

L. T. Nay bác xá, việc hàng đến nơi, ta mua cái này về dựng cơm, thi tiện lém. hai mâm ăn cũng chưa chấm hết.

CÁC QUÝ-KHÁCH HỎI GHÓ ĐƯỢC

NƯỚC HOA NGUYỄN CHẤT

HIỆU CON VOI

1 lọ, 3 grammes 0\$20, 1 tá 2\$00, 10 tá 18\$00
1 lọ, 6 grammes 0.30, 1 tá 3,00, 10 tá 27,00
1 lọ, 20 grammes 0.70, 1 tá 7,00, 10 tá 63,00

PHÚC-LỢI, 79, Paul Doumer, Haiphong, bán buôn và bán lẻ.

Đại-Lý: MM. Phạm-ha-Huyền, 36 Rue Sabourain Saigon — Đồng-Dirt 64 Rue des Can-tonnais Hanoi — Thiên-Thành phố Khách-Nam-dinh — Phúc-Thịnh phố Gia-long Hué.

TRẦN-DÌNH-TRÚC

LUẬT-KHOA CỦ-NHÂN ĐẠI HỌC-BƯỞNG

PARIS, CỔ-VĂN PHÁP-LUẬT

Số 5, Hàng Da cũ, Rue des Cuirrs

(cạnh bến chợ Hàng Da, Hanoi)

Việc kiện tụng, làm đơn, hợp đồng, văn-tự.

Đòi ng. Mua, bán, nhả, đặt. v. v. .

Lệ hối pháp-luật: mỗi lượt, 1 đồng

Ở xa xin gởi nhanh

NHỮNG TRUYỆN THÓC MÁCH

VỀ THI CÚ

Tôi rủ Bách Linh vào trường Bảo-hộ xem vấn đáp kỳ thi vừa rồi. Anh ta ngần ngại mãi, trái với cái tính nhanh nhẹn mọi khi. Tôi lấy làm lạ hỏi thì Linh thú thực:

— Tôi không muốn gặp mặt lão ấy.

— Sao thế?

— Vì hồi còn học, tôi ghét lão về cái tính « lợ » với làm bộ lăm.

— Nhưng mà...

— Anh dè tôi nói nốt: đến lúc gần mãn niên học là lúc tôi không cần gì lão nữa, tôi bèn lộ cái khinh ghét mà bấy lâu tôi vẫn dấu. Thế rồi,.. đến lúc tan buổi học cuối cùng, tôi reo to lên... rồi chào lão X bằng một cái « chàm mũi » (pied de nez). Tôi bị hắn đánh rót kỳ thi Thành-chung, nhưng tôi không cần, vì tôi có thể học lấy đê thi Tú-tài được.

— Nhưng cứ đi, bây giờ có gặp hắn, cứ lờ đi.

— Không thể được.

— Vì sao vậy?

— Vì trông thấy mặt hắn là tôi lại muốn chào bằng... cái « chàm mũi ».

Tôi dỗ mãi, Linh mới chịu nghe, rồi ăn một quyền sô vào túi, anh ta cầm mũ theo tôi. Giữa đường, Linh phì cười:

— Anh cười gì đó?

— Tôi nhớ kỳ thi Brevet năm trước.

— Thế nào?

— Tôi vào thi, bài nào cũng khá, nhưng về khoa âm nhạc là tôi giỏi chỉ bằng anh hát xâm thoi. Gặp một bà đầm hỏi một câu rất dễ mà tôi cũng không làm thế nào được, sau bà bảo tôi: « Chantez-moi un morceau quelconque » (anh hát tôi nghe một bài bất cứ bài gì). Nhưng tôi mù tịt không biết qua một bài tây nào. Túng thế, tôi liền cất thứ giọng tốt nhất hát một bài hành vân :

« Sè dâng phảng: (chers enfants)

« Sè dâng phảng: » »)

Vá dết dở giờ giăng (vous êtes de jeunes gens)

Trà vay é (travaillez).

È râp pø lë (et rappelez)

Vu, cò lò tàng kì pøt (vous que le temps qui passe)

Mác sô vit (marche vite)

È ki no rø tuoc già me (et qui ne retourne jamais)..

Bà đầm ngần mặt ra nghe. Hồi thi tôi trả lời rằng đó là điều hay nhất trong âm nhạc ta. Bà bắt tôi hát lại rồi cười. Cái cười ấy ăn hờ tôi quá trứng to tướng.

Tôi vội lấy tay Linh cười vỡ cả phố thi anh ta lại nói:

— Còn truyện nữa, nhưng không phải truyện tôi. Hồi ấy thi Co-thủy, một anh vào bài Connaissances usuelles (thường thức), — anh ta cũng gấp một bà đầm, nhưng bà này trên mép lùn phún râu, trông tướng rất đần ông, — mà người đàm bà tướng đần ông tức là người đàm bà ghê gớm nhất. Anh ta sợ tái xanh mặt

Của LÉ-TA

đi, lâm tết nhìn xem có ai đến cửa không thì bà kia đã hỏi:

— Số của anh, « các » của anh?

Rồi lè nhẹ một câu nghe rùng mình:

— Lân-tinh là gì? (qu'est-ce-que le phosphore)?

— Thưa bà, thưa bà...

— Gọi tôi là cô...

— Thưa cô, xin cô nhắc lại.

— Tôi không nhắc lại gì hết! Lân-tinh là cái gì?

— Thưa cô, lân-tinh là một chất...

— Một chất là cái gì...

— Thưa cô, là... là... một thứ...

— Một thứ! Một thứ là cái gì! Tôi, anh chẳng biết gì cả. Thế người ta làm thế nào mà giữ được lân-tinh?

Anh kia không hiểu lân-tinh là gì thấy hỏi phải giữ lân-tinh... thì chắc nó là một vật phải cát kỹ, liền nói một cách đắc thắng:

— Bampus trong một cái hộp rất kín! Bà đầm trợn mắt lên gắt:

— Không! dưới nước! dưới nước! dưới nước! nghe chưa!

Anh kia như cái tiếng vang cũng nhắc lại mấy chữ « dưới nước dưới nước », mà bầy via còn đâu có một.

Lúc bước vào trường Bưởi, Linh trông trước trông sau không thấy người mà anh ta gọi là « anh lợ », anh ta mới yên bụng. Chúng tôi vui vẻ đi lăn với các thí sinh, Linh đưa quyền sô tay cho tôi giữ rồi mồ hôi hết sức mặt ra để trông mọi người... Bên ngoài, bức nóng khổ chịu, Linh kéo tôi vào một buồng thi có nhiều quat máy, bắt đầu ngáp một cái để đáp lại cái ngáp của một ông giám khảo, rồi bảo tôi:

— Chỗ này ngủ thì tiện lắm!

— Quá vậy.

Một vài giám khảo, mặt nặng chúa, vừa hỏi thí sinh vừa trông đầy trông đó, hình như còn đang nghĩ đến lúc thoát khỏi giờ thi để về nhà. Trông mặt ông nào cũng có vẻ nghiêm trang và nhẫn耐. Thỉnh thoảng lại có ông chau mày như phiền lâm. Phải, nghe người ta nói những điều mình đã biết thừa đi rồi, còn có thử gì?

Linh ngáp thêm vài cái nữa rồi ghé tai tôi nói:

— Tôi lại sực nhớ ra một truyện buồn ngủ nữa.

Năm xưa, cũng trong phòng hói khoa-học, một ông giám khảo chừng như không lạ à phù-dung lâm (tôi nói chừng như thôi) hỏi một thí sinh một câu về vật-lý-học rồi nhắm mắt lại chừng như ngủ. Trong lúc đó thi thí sinh ta giờ hết tài hùng biện ra nhà những cái hay dã nghien từ mấy năm trước, nói đến đâu, viết đến đó, đầy một bảng những chữ và hình vuông, chéo và tròn. Nói xong, anh sôa băng đi, đứng chờ. Ông giám

khảo, không có ai ru, mở choàng mắt ra trông. Thấy bảng đen, thí sinh im, ông ta nồi giận:

— Thế ra anh không nói gì ư? Vậy thi đê-rô.

Người kia cứng họng không cãi được nửa tiếng.

Nói rồi, Linh kéo tôi ra.

Chúng tôi vào một phòng bên kia sân. Trong phòng, những tiếng « đọc lecture » vang lên, đủ các thứ giọng: chỗ này, một người thông-thả đánh giấu quắc ngữ lên một câu trả lời bằng chữ Pháp:

« Löt-tor » L'auteur a voulu « éch pòlich kē » (expliquer) « tút-tor » (toutes) les œuvres qui ne survivent pas...

— Ủy (oui) monsieur, il « ac cooc dē » (accordait) à l'autre de devénir...

— « Xét » (Cette) phrase est « dâng » le Gid ou « biêng » dâng...

Chỗ kia một anh liền thoáng đọc một bài dài, giọng đều đều như tiếng ống bay. Nhưng lúc giám khảo hỏi thì anh ta đứng đực người ra, nhìn qua cửa sổ để tìm câu trả lời trên mặt nước hồ Tây.

Linh ghé tai bảo tôi:

— Xe biêng triste, sooc-lóng đồng!

Tôi còn đứng lại nghe một ông giám khảo hùng hồn như giảng bài cho thí sinh, một lát nữa, thấy « biêng triste » thực, tôi mới ra.

■ Linh chỉ một người đi qua:

— Anh có trông cái anh mũi lõ, mặt dài như mặt chuột kia không?

— Có, sao?

— Anh ta cùng học với tôi ở trường hàng Than trước, năm nào cũng thi mà năm nào cũng trượt, nhưng được cái kiên nhẫn và ngó ngàng thì không chịu thua ai...

Hồi ấy, đi thi Co-thủy cùng ngồi một buồng với tôi. Anh ta làm xong bài, muốn xin phép ra trước. Nhưng không biết đề quên đâu mất tiếng « xin phép », loay hoay mãi mới sực nghĩ ra một kế rồi đạo mạo nói với người giám khảo, rồi bảo tôi:

— Madame... je vous prie... de... sortir: »

Anh ta muốn nói: Tôi xin bà tôi ra, nhưng người đàm lại hiểu nghĩa khác,

vì câu tiếng tây anh ta nói lại nghĩa là: « Thưa bà, tôi xin mời bà đi ra cho ».

Sau nhở có hiệu tay và một câu dài nữa, người đàm mới nghe ra.

Lúc anh ta được vào văn đáp, thế nào lại gặp bà đàm ấy. Câu trước nhất bà ta hỏi là:

« C'est vous qui m'aviez prié de sortir ? » (Chính anh đã mời tôi ra?)

Anh ta thản nhiên trả lời:

— Thưa bà, vắng!

Nhưng lúc hỏi đến học-thức anh ta mới hay nữa. Bà đàm hỏi:

— Qu'est ce que les poumons? (bộ phổi là cái gì?)

Trả lời:

— Les poumons sont deux masses de chair (phổi là hai khối thịt) situées sur la poitrine (ở trên ngực).

Tôi phải cắn lấy môi để nín cười.

Linh hổng nồi giận khi trông thấy một chàng ăn mặc rất sang trọng đứng gần đó:

— Anh nhìn hộ tôi thẳng kia! nó lảng vảng đến đây làm quái gì?

— Sao?

— Nô dốt, chứ sao? Cả đời vịnh, cả đời chép bài, nó trú danh về sự lười và dốt.

Tôi nói:

— Thế sao tôi thấy hắn nói đi thi Tú tài phần thứ nhất vừa rồi.

— Đề mà trượt chứ sao? Đề chưa được tiếng ta đã đi thi Tú-tài về dày.

Rồi hầm hầm, Linh nói tiếp:

— Tôi cứ muốn gào vào tai cho nó biết rằng nó dốt, nó là một đồ vứt đi!

Tôi phải hết sức can Linh mới không thực hành câu nói tử ấy. Nhưng Linh lúc qua mặt chàng công-tử, cố tình « yết thị » được cái khinh bỉ lên mặt cho anh kia thấy mới nghe.

■ Chúng tôi vào một phòng khác.

Trong phòng này, một bà giám-khảo cặn kẽ hỏi một anh cặn kẽ gấp đôi. Bà này hỏi năm câu thì phải trả lời họ cả năm, nhưng bởi thấy cái khinh của thí-sinh giống mình nên hỏi thêm mấy câu cùi vót nữa. Thí-sinh ta khùm, núm như một thầy lý đứng trước quan huyện, lúc ra lùi mấy bước rồi mới dám quay lưng.

THỐI

BỐN BỨC THƯ

Sau anh ta là một cô nữ thí-sinh giật theo một đội nữ-binhh nữa đi hộ vệ... Linh bỗng lôi tôi sờn sêch ra một số, bảo :

— Tôi lại sực nhớ một truyện nữa ngô lâm.

— Sao mà lầm truyện sực nhớ thế?

— Vì tôi trông thấy các cô kia. Một năm cũng thi Thành-chung, tôi đứng đằng sau một cô rất lễ phép với một ông giám-khảo deo kính trắng. Cô nói dở để rụt rè lầm.

Ông giám-khảo thì cứ nhắc đi, nhắc lại :

— Cô trả lời to lên. Mà nhìn vào mắt tôi chứ ! (Regardez-moi donc dans les yeux) Sao cô có giáng dề một mắt nhìn cái bảng đen và một mắt nhìn cái cửa sổ thế ?

Tôi chờ cô ra để coi sao cô lơ đãng một cách kỳ khôi như vậy. Lúc cô quay ra, tôi mới biết rằng cô lác mắt.

Nhưng ngô nhất là câu hỏi ngô ngần của khảo quan.

Tiếng gắt của một ông trong một phòng hỏi «mát» làm chúng tôi dừng bước vào. Một thí-sinh dương luống cuồng cầm khăn lau lau bảng mài một chỗ không có chữ và tay mâu mê bẻ tan nát một cục phán ra để tìm lời giải bài tính. Rồi mỗi câu anh ta nói lại bị ông ta bẻ một cách cay nghiệt.

Lúc ra, mặt anh ta hầm hầm tức giận nói với người đứng cạnh :

«—Moa bị collé dữ quá. Nhưng moa chỉ tức nó gắt...» và hầm hầm đem cái hậm hục bước ra.

Linh nói với tôi :

— Anh ta sẽ tìm được cách báo thù.

— Báo thế nào? Mà sao anh biết?

— Biết chứ! Trên mặt anh ta lộ ra vẻ quả quyết như hứa trước rằng: nếu anh ta dỗi, anh ta sẽ làm giám khảo và cũng sẽ gắt với bọn thí-sinh sau này để rửa hòn... Trước làm nàng đâu, sau làm mẹ chồng... trò đời vẫn thế.

Trái với tính nết ông giám khảo vừa rồi, ông ngồi ở cái bàn bên chúng tôi là người từ tể hết sức. Ông yên lặng,

dịu dàng, ngọt ngào hỏi các thí-sinh, mỉm cười với thí-sinh như với người khách quý.

Ông hỏi một thí sinh một câu hỏi rất khó, đâu như về các nguyên tố thiết-yếu của phuong-cǎn gì thí phải, khiến cho thí-sinh xanh mắt lên. Nhưng ông hỏi một cách rất nhã nhặn, y như người mời:

— Mời ngài soi với tôi chén nước chè.

Người thí-sinh nói sai be bét từ đầu chí cuối, nhưng ông giám khảo luôn khen:

«— Được, được lầm, phả lầm. »

Rồi mỉm cười lúc thí-sinh nói sai câu trót:

«Je vous remercie» (tôi cảm ơn anh).

Người thí-sinh ra, ông kia vẫn mỉm cười, thong thả, uốn nắn một con «dê-rô» lên giấy.

Chúng tôi toan vào nghe hỏi luân lý, nhưng khi thấy một ông tây hỏi một nữ thí-sinh về *darwinisme*, giảng về *fordisme* một hồi và về sau hỏi thân mật một cô khác, đâu như về mục đích của sự hôn-nhân...; nên Linh dỗ mặt lên rồi rủ tôi về.

Tuy nhiên khi về, chúng tôi còn ghé qua phòng hỏi quốc-văn. Linh chỉ cho tôi trông một ông giám-khảo mặc áo trắng già, đeo tóc trán và một chòm râu lợn thư dưới cằm :

— Cụ bảng Bùi đấy!

Từ câu cụ hỏi (hỏi một cách nhỏ nhẽ) cho chí cử chỉ khoan thai của cụ đều có vẻ annam đặc, nên cụ giữ việc hỏi «chữ ta».

Trên miệng cụ, một diều thuốc lá tay lơ-láo như có ý tác minh bảo với mọi người rằng :

— Sao không đem cái diều thuốc láo ra cho quan lớn hút!

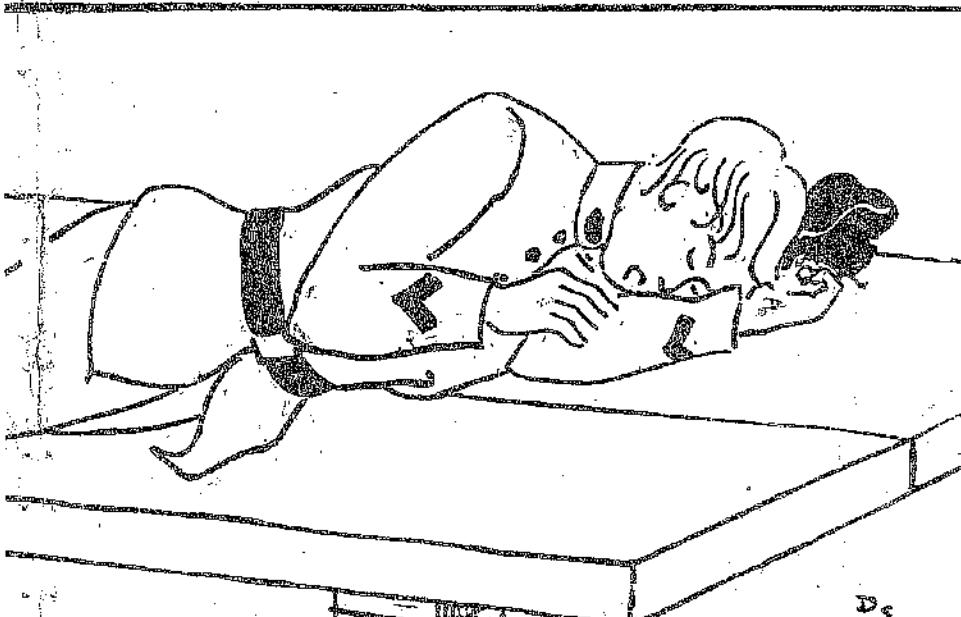
Gần đó, một ông giám-khảo khác, ngồi tro troi một mình, không có một thí-sinh nào dề hỏi. Linh bảo :

— Trông như một cô hàng vắng khách ấy nhỉ.

Ông này nâng đôi mắt kính nhìn các khảo-quan «đắt hàng» khác, rồi nhìn Linh và tôi như có ý mỉm mọc... Bởi vậy, chúng tôi với rủ nhau thoái lui.

LÊ TA

QUEN

Ngoài Đà-son, trong phòng ngủ Khoái-lạc, hàn Phú ngồi bí hoáy viết:

Bác nghệ Cát,

Thái-nguyên.

Tôi có hẹn với bác hôm nay tôi sẽ lên Thái để cùng bác hàn phần cần ngô, nhưng nay tôi tiếc rằng không thể lên được là vì, xin thà thực trước, tôi đang mắc nghẽn mát với «miềng» ở ngoài này. Tôi gửi kèm cả bức thư viết cho nhà tôi, vây bác làm ơn bỏ nhà giáp thép Thái giáp cho. Bác cũng thừa hiểu đó cũng chỉ là một cái «túy ch» để đánh lừa «sư tử cái» thôi.

Muôn ván cảm tạ.

Hàn Phú,
Khách sạn (Đà-son).

Bên kia bờn, nhân tình hàn Phú cũng vừa viết song bức thư :

Chị Văn,

Hanoi.

Em muốn phiền chị một việc, chị hãy lòng giúp cho.

Hiện nay nhà em đang ở Thái cần ngô, không dám cho em theo vì sợ ăn phải nước độc. Em mới ra ngoài này hứng gió mát mà vẫn giấu nhà em, vì nhà em làm ăn vất vả, em không muốn nhà em biết em đi nghỉ mát một mình.

Vậy nhờ chị làm ơn bỏ nhà giáp thép Hanoi hộ em bức thư em gửi kèm đây...

Muôn ván cảm tạ.

Mnie cat,
Khoái lạc khách sạn (Đà-son).

... Trong lúc ấy, ở phòng ngủ Thiên-thai (phòng ngủ này cũng ở một phố với phòng ngủ Khoái-lạc) Nghị Cát, đang ngồi viết bức thư sau này:

Bác hàn Phú,

Thái-nguyên.

Tôi xin báo tin bác biết, rằng tôi không thể lên Thái được, mà nguyên nhân cũng chỉ bởi chữ tình ngắn cảm. Tôi sợ nhà tôi nghĩ kỹ, ghen tuông nếu không nhận được thư của tôi ở Thái gửi về.

Vậy bác làm ơn bỏ nhà giáp thép Thái gửi tôi bức thư tôi gửi kèm đây.

Hàng giờ với tình thi không gì nên thơ bằng, tôi sẽ trường thuật để bác xem sau.

Nghị Cát,
(Thiên-thai khách sạn Đà-son).

Nghị Cát khoan khoái vừa ngừng bút, ngược mắt lên, thì bên kia bờn, tình nhân là bà hàn Phú cũng đang mỉm cười đọc lại bức thư chưa ráo mực :

Chị Cát,

Hanoi.

Nhà tôi còn cần ngô ở Thái, vẫn trưởng tôi ở Hanoi, không ngờ tôi đang lặn lội tắm bể ở Đà-son. Chị làm ơn gửi giúp cho nhà tôi bức thư tôi gửi kèm đây.

Tôi tin ở sự tận tâm của chị, và chị nhớ giữ bí-mật truyện này cho, vì tôi không muốn nhà tôi biết tôi đi tắm bể một mình để nhà tôi làm ăn vất vả ở Thái.

Muôn ván cảm tạ.

Mnie Phu

Thiên-thai khách sạn (Đà-son).

Giá ai một lúc được đọc trộm bốn bức thư trên này thi chắc lấy làm khoái, khoái chẳng kém gì độc giả Phong-hóa khi đọc xong câu truyện rắc rối này.

Việt-Băng

CUỘC BIẾM BÁO

T RONG số báo Trung Bắc ngày 8-6, ông Phú-Vân có kè cho chúng ta nghe một câu truyện phiếm về đồng xu.

Trước hết, ông cắt nghĩa đồng xu là cái gì cho mọi người biết :

... « Một đồng xu! Một phần mười của đồng bào, một phần trăm của đồng bạc, một phần năm trăm tờ giấy năm đồng, một phần hai nghìn tờ giấy hai mươi, một phần một vạn của tờ giấy một trăm... »

Mà quả thật như vậy! Một phần mười của đồng bào là một đồng xu, một phần trăm của đồng bạc là một đồng xu, mà một phần một vạn tờ giấy bạc một trăm cũng chỉ là một đồng xu.

Như vậy một đồng xu lại là... một đồng xu mà thôi!

Thật là tình quân tình quanh che mắt nhiều thi giờ!

Song đâu đấy, ông Phú-Vân lại bâu về sự to nhỏ của một đồng xu :

... « Một đồng xu nhỏ dày nhưng mà lại to. Nó nhỏ với những nhà triệu phú, với hết thảy mọi người giàu có, tiền xu, nhập kè vạn, kè nghìn... Thế mà có khi nó to đến đối với chị hàng rau, với những người nghèo khổ... vân vân ».

Sau mấy câu giảng giải thăm trầm sâu xa ấy, ông kết luận rằng :

— « Thế nghĩa là nói cho đúng, một đồng xu không nhỏ mà cũng chẳng to có lúc ta phải nhận nó là to, có khi ta phải coi nó là nhỏ... »

Thật đúng quá đi mất, hời ơi! Và nếu ai cũng như ông Phú-Vân, viết một cột báo để giảng một đồng xu là.. một đồng xu, thi người trong làng hào ném xép bút nghiên mà về đi cầy.

VĂN-CHƯƠNG

B ÈN cạnh bài công kích thơ mới P. H. của Cầu-tàn, ông Hải-thanh có đăng bài «Dưới lá cao-su.» (Nhật-ian số 43):

Bỏ bụi «tre già với voi»

Mình em đến một cối

Toàn cao-su đất đỏ.

Khô! riêng anh cỏ vồ.

Nếu đòi ra thế này thi hay hơn:

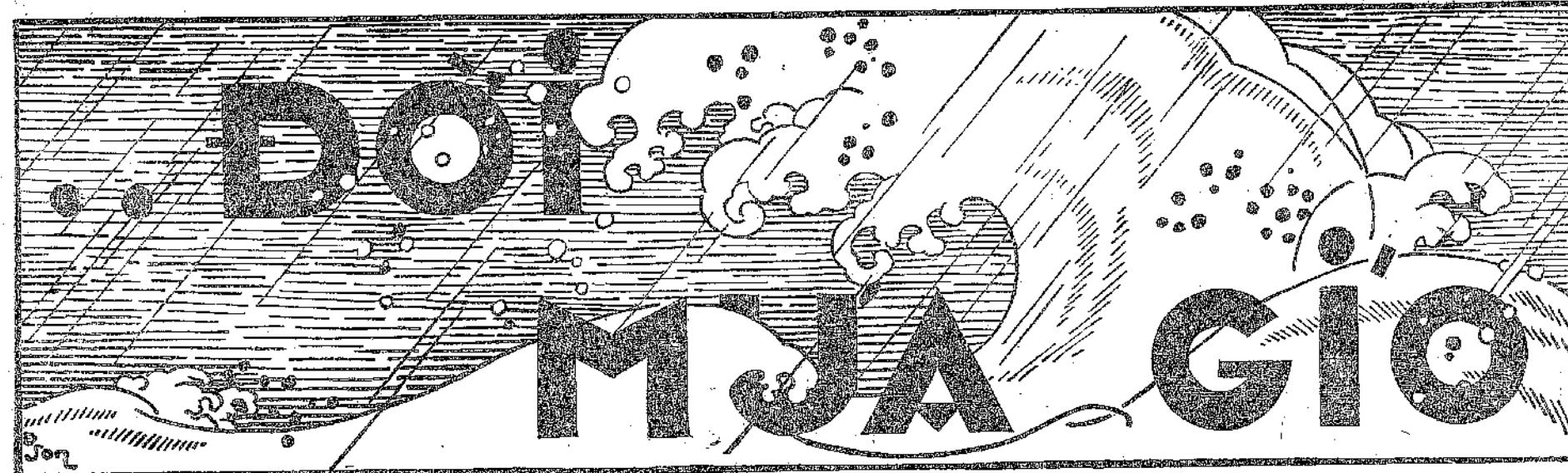
Bỏ bụi tre già cối

Mình em đến một cối

Toàn cao-su cỏ mọc...

Khô! riêng anh cỏ vồ.

Thạch Lam

ngai m
moi k
thu tr
— T
ay.
— S
— Vi
cái tin
— N
— Ai
mán n
lão n
báy l
lúc tar
to lên.
« chán
hắn đ
nhưng
học lầy

XÁ-HOI TIỀU-THUYẾT

CHƯƠNG và Tuyết yên lặng đi được một quãng thi ở dãng xa có hai người đàn ông ở bãi cát đi lên phố giê qua một con đường ngang gồ ghề những tảng đá lớn. Tuyết nhận ngay được một người trong hai người ấy là Văn liền cất tiếng gọi. Nhưng hình như hai người kia không nghe rõ, nên không quay cổ lại và khoảnh khắc đã đi khuất sau dãy nhà. Chương chau mày bảo Tuyết:

— Nh
cứ lờ
— K
— Vi
muốn c

— Minh gọi ông ấy làm gì?
— Đề rủ cùng đi suối Rồng.
— Thôi, rủ họ làm gì, biết họ có đi không?
— Thôi vậy.

Tuyết có vẻ khó chịu, lạnh lùng, chậm rãi đi bên cạnh Chương mà tâm trí như đê ở đâu đâu. Bỗng nàng như chợt nghĩ ra điều gì, quay lại bảo Chương:

— À này, mình à, mà chúng mình đừng đi suối Rồng nữa.
— Sao minh đòi ý không thế?

Lời nói có giọng chê nhao của Chương khiến Tuyết mỉm một nụ cười khinh bỉ và thương hại. Nhớ lại những ngày Tuyết có tình chua chát, độc ác như thế, Chương rùng mình ghê sợ. Nhung khi về tới nhà, Tuyết lại vui vẻ tươi cười như không hề đã xảy ra một sự gì, âu yếm, trò truyện với Chương mà có phần lại âu yếm hơn mọi ngày. Rồi Tuyết xuống bếp giúp Vi làm cơm.

Cơm xong, Chương nằm nghỉ trưa. Tối hôm trước, câu truyện ở khách sạn làm cho chàng bức tức thức suốt

Xem P. H. từ số 89

dêm, nên hôm nay vừa đặt mình nằm là chàng ngủ ngay, và có dáng mõi mệt lắm. Tuyết ngồi đan cái mít tắm bể, luôn luôn đưa mắt ra hiên, băn khoăn như mong đợi ai.

Quả thực một lát sau có hai người rầm rộ và cười nói đi lên bực đá. Tuyết vội vàng đứng cửa sổ đặt ngón tay vào móm ra hiệu bảo im rồi rón rén bước ra sân. Văn (vi hai người mới đến chính là Văn và Hanh) ngã đầu chào rồi cất tiếng hỏi:

— Ông giáo có nhà không? Chúng tôi đến chơi.

Lần thứ hai Tuyết ra hiệu bảo nói sẽ rồi lại gần ghé vào tai Văn thì thầm mấy câu khiến Văn ngårn ngo đáp lại:

— Ô, thế à! chúng tôi toan lại rủ ông bà đi Hải-phòng chơi, nhân tiện có ô-tô của anh Hanh.

của KHÁI-HƯNG và NHẤT-LI-

— Ngồi kia.
Khiết tró lên nền cao, bên cây đa già. Tuyết nhìn theo thiền phu và Thu ngồi nghỉ mát dưới đám rẽ cây. Nàng liền cất tiếng to, cốt để hai người đàn bà kia rõ:

— Xin giới thiệu với ông ng bạn rất thân của tôi.

Nàng vừa nói vừa vỗ tay vào Văn rồi nàng quay lại nói sê-chàng:

— Ông huyền Khiết, người ch

sắp cưới của cô Thu ngồi kia k

Hai người bắt tay nhau.

Tuyết liếc mắt mắng yêu:

— Đốt đi! Ông với bà mãi... Có đi suối Rồng thì đi, chứ đi Haiphong thì chịu.

Hanh nhìn Văn nói:

— Đi suối Rồng cũng được.

Văn vui vẻ bảo Tuyết:

— Vậy Tuyết đi trang sức mau lên rồi đánh thức ông giáo dậy.

Tuyết vội gạt:

— Ấv chết! Chương mệt phải để cho ngủ chứ, mình em đi thôi.

Rồi nàng lai ghê vào tai Văn nói thăm, khiến Văn vui mừng hơn bở:

— Vậy hai anh chờ em ở đây một tí nhé. Em vào mặc cái áo, đánh qua cái mặt là xong.

Một lát Tuyết y-phục cực kỳ tráng lệ, cổ quàng san, tay sách vali nhỏ đi ra. Hanh nói đùa:

— Đi chơi suối Rồng mà bà cần thận quá, mang cả san cùng vali, làm như đi đâu xa vậy.

Tuyết cất tiếng cười khinh khách tỏ ra người vô tư lự rõ, bảo Hanh một cách bí mật:

— Biết đâu không đi xa?

Mười phút sau, ba người đến suối. Bỗng Tuyết vừa vẫy tay vừa gọi

— Ông huyền 1, 2, thứ nhì, ông còn ở đây.

Khiết đang gặp cái máy ảnh nhỏ. Ngừng đầu lên thấy Tuyết, chàng chưa kịp nói câu gì, thì Tuyết đã hỏi luôn:

— Ông đến một mình à?

— Tôi đi với bà phu và cô Thu.

— Vậy bà lớn đâu?

Còn đây là ông... một

phú thuong ở Haiphong.

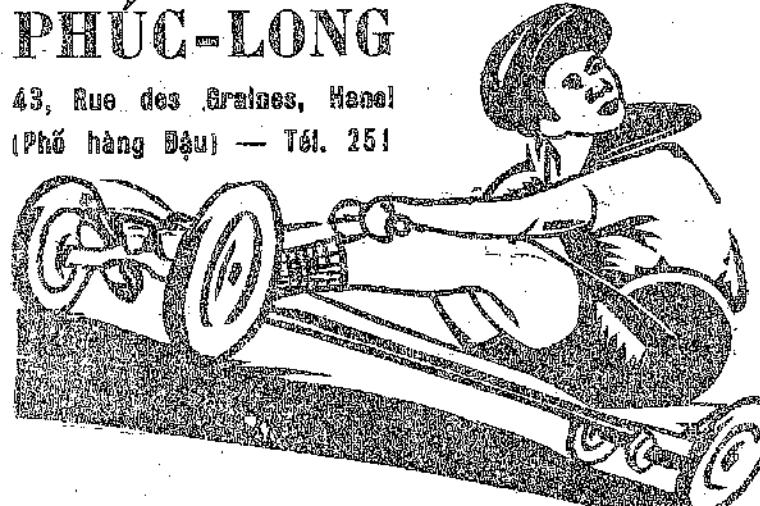
Khiết đưa tay ra bắt tay

Tu yết ngầm nghĩa cái máy ảnh

Khiết:

NGƯA GHÉ HÒN GHE

Ghế là 1 bệnh thường, tuy không đau đớn, nhưng mà ngứa ngáy, các sót ra, mủ máu nhớp, bầm thiu, rất khó chịu và bất lịch sự quá. Vì có vi trùng, cho nên hay lây, vì nó có nhiều bệnh khác nhau cho nên không có thuốc chữa khỏi được, nhiều người mắc bệnh ghê mà đến tháng cũng không lành, thuốc nào cũng không khỏi. Nay có nhà thuốc NAM-THIỀN-ĐƯỜNG, số 46 phố Phúc-kiến Hanoi, mới mở, minh ra được món thuốc chữa ghế rất thần riệu, thơm tho, sạch sẽ, không khét, không bầm thiu, người lớn trẻ con, bất cứ ghế cách nào chỉ một lần là khỏi lập tức, không hề tái phát được nữa. Mỗi hộp giá 0,50 franc là thứ thuốc hay nhất thế giới, có bán tại nhà số 140 phố Khách Ninh, hiệu Mai-Linh, 62 cầu Đất Haiphong, Rang-dong Việttri; Bảo-hu Long Phú-tho, Phúc-long Sơn-tây, Phúc-hưng-Long Thành-hoa, Vĩnh-hu Tường Nghệ-an, Vĩnh-tường Huế, Lý-xuân-Hòa đường Đỗ-hữu-Vị Tourse, Hoàng-tá Qui-nhân, Mộng-lương Nha-trang; Lê-nam-Hưng Phan-ll Trần-cánh cửa Tây Quảng-ngãi, Song-an Bình-dịnh, Thanh-thanh, 381- liêu, vân vân, và tại các nhà đại lý bán thuốc Nam-thiên-Đường ở các tỉnh trong xứ Đông-đương.

GIÁ BÁN LẺ LÀ 3\$50 MỘT CHIẾC
BÁN BUÔN TỪ 10 CHIẾC GIỜ LÊN CÓ GIÁ RIÊNG

— Ông chụp cho chúng tôi một cái nhé.

— Xin vâng.

Tuyết cười reo vui mừng như đứa trẻ con được người ta cho cái bánh, rồi quay lại bảo hai người cùng đi với mình:

— Hai anh gọi lại cái đầu cho choáng một tí.

Trong khi Khiết sắp sửa máy ảnh và Tuyết soi gương để đánh phấn và sira lại mái tóc, thi Văn và Hanh cúi gòi đầu ở giòng nước suối chảy từ cái máng trong xuống cái vũng nhỏ ở giữa đám tảng đá lớn. Tuyết lâm ra vẻ thân mật nói dừa Khiết:

— Chụp cho em thật đẹp kia nhé, để cho em tặng người yêu của em.

Khiết hỏi lại:

— Tặng ông giáo Chương?

Tuyết cười rộ:

— Không. Tặng anh Văn chứ. Còn anh Chương thì anh ấy yêu một người khác đẹp gấp mấy em kia, em có phải là tình nhân của anh ấy đâu.

Câu ấy Tuyết nói thực to cốt để Thu nghe thấy. Quả thực Thu tò mò, muốn nghe truyện Chương, liền vò bả bà phủ di xuống để trả về nhà. Tuyết vò như lúc bấy giờ mới chợt nhìn thấy hai người, liền ngả đầu chào. Rồi nàng vẫn điềm nhiên thuật cho Khiết nghe một câu truyện nàng bịa đặt hẳn ra:

— Anh Chương tốt lắm kia, ông à, tốt với bạn lắm. Vì anh Văn, người yêu của tôi phải đi vắng một độ nên gửi tôi dâng anh ấy. Thế mà ở ngoài, họ dị-nghị thế nào, anh ấy cũng nhặt, chẳng thèm phản trắc nửa lời, chỉ quý hổ ở hết lòng với bạn mà thôi.

Khiết mỉm một nụ cười ngọt vị. Còn Thu thì Thu tin ngay là Tuyết nói thực. Câu truyện vô lý thế, chứ vô lý nữa có lẽ cũng làm cho Thu được hả dạ. Bấy giờ Văn và Hanh đã chải đầu xong, cúi chào bà phủ và bà Thu rồi đi tìm chỗ tốt để đứng chụp ảnh. Tuyết thì lấy cái khăn ren buộc vào đầu cái « cap » của Văn rồi vác lên vai, như vác lá cờ.

Chụp xong ảnh, Tuyết nói cảm ơn và chào bọn Khiết rồi vui cười kéo Văn và Hanh ra ô-tô để trở về Đà-sơn. Bà phủ bảo Khiết:

— Đồ đĩ thỏa thế mà cậu cũng chụp ảnh cho nó.

Thu thì bỗng mồi có dáng khinh bỉ.

Sáng hôm sau, bà phủ và Thu đi chơi hóng gió mát ở ngoài bãi bờ. Khiết thì đã về ngay chiều hôm trước, vì chàng ra Đà-sơn không xin phép nên không dám ở lâu. Tình cờ hai người gặp Chương dương thảng thả di bên người bắt

đáp lại, cắt mũ chào một lần cuối cùng rồi quay đi thẳng.

Buổi trưa khi Chương vừa ăn cơm sáng xong và ủ-rũ ngồi ti-lan-can nhìn ra bờ, thì một người nhà bà phủ đã lại đến mồi... Chương cũng muốn quên sự đau đớn đương bóp thắt trái tim chàng, liền nhận lời ngay. Chàng đứng

ngao và rời rạc hỏi truyện binh như đê cho qua thi giờ.

Nghe tiếng giép xít-xít trên cát, rót, Chương ngừng đầu lên thi hai người đàn bà đến ngay bên cạnh khiến chàng không thể lẩn kín. Bất đắc-dĩ, chàng phải cắt mũ, ngả đầu chào. Bà phủ hỏi:

— Sao lão này không thấy ông lại choi?

— Thưa bà, cháu bạn.

Bà phủ cười:

— Ra ngoài này thì chắc là không bận gì nữa. Vậy trưa mới ông lại dâng nhà dâng tôi tôm nhé?

Chương từ hụ trả lời chàng ra câu. Bà phủ lại nói tiếp:

— Ở đây, tôi chỉ có hai việc: tắm bê và dâng tôm.

Thu tưởng nên nói bông một câu:

— Bầm me, còn ngủ với ăn nữa chứ. Chương cố nhách một nụ cười gượng để câu khôi hài của Thu đỡ nhạt. Rồi chàng cắt mũ chào toan quay đi. Nhưng chàng biết bà phủ vì vô tình tin lời Tuyết nói ban nãy, hay cố ý định trêu tức, nên bà hỏi Chương

— À này, ông giáo, hai ông bạn ông hôm qua đi với cái người con gái quen ông ấy mà, nếu còn đây thì ông mời lại chơi nhân thế nhé?

Thu chau mày cho là mẹ nói một câu hờ. Còn Chương thì không

dậy đi thay quần áo.

Bức thư từ biệt của Tuyết vẫn đê trên bàn. Chương không thể nào không để ý tới được, tần mẫn cầm lên đọc lại lần này chẳng biêt là lần thứ mấy:

« Anh Chương,

« Hợp bốn tháng, chúng mình ăn ở với nhau, trưởng quá lâu rồi. Em đã thề với em rằng bao giờ em cũng

sẽ là của em, từ thề phách cho chí tâm hồn. Em không sao làm vợ nghĩa là làm vật sở hữu của ai được.

« Em rời anh ra chắc là em sẽ nhớ anh, mà anh cũng vậy, anh sẽ chẳng khỏi buồn rầu. Nhưng ta phải can đảm mới được, phải cố quên đi;

« Chúc anh mọi sự sung sướng.

Em Tuyết.

SÁCH DẠY VÕ TA

MỚI IN XONG

Bảng quốc-ngữ có hình vẽ rõ hệt như người sống, của SƠN-NHÂN soạn. Ai học lối cũng giỏi ngay. Võ ta là một môn quốc thuật của các cụ ta xưa đã từng chống lại với Tàu và diệt Cao-Miên v.v... ta chờ coi khinh, có xem mấy biêt là bay, như cuốn sách này đã cả các bài võ và vật cùng roi. Nên mua cả bộ DẠY VÕ TÀU mòn Thiếu-Lâm 4 cuốn 1\$36, võ TÀU trọn bộ 0\$60, mua ngay kẻo lại hết. Anh em ơi! Nên nhớ câu: có súc khỏe mới làm nên.

NHẬT-NAM THƯ-QUÁN, SỐ 104
HÀNG GAI XUẤT BẢN, 1 cuốn trọn
g 0\$50. Ở xa mua lẻ trước 0\$20
(contre remboursement là 0\$85).
Thờ và mandat đê như trên.

S Ủ A

NESTLÉ
HỘP CHÍNH

SỨC KHỎE CỦA TRẺ CON
BAO THẦU CHO
CHÍNH-PHỦ PHÁP

Độc quyền bán cho các nhà thương, các
nhà hộ sinh và các nhà thương binh, v. v.
ở Trung-ky, Bắc-ky và Cao-mèn.

TUYẾT NỌC

Lậu và Giang-Mai!!!

Phái bệnh này chưa chưa được rút nọc, di độc còn lại, thức đêm làm việc nhọc, uất tiêu khí trong khi vàng lòn vẫn đục. Má bệnh Giang cầu lại thấy dát thịt mồi xương, nồi mực con như muỗi đốt v. v. chỉ dùng nhẹ 2, 3 hộp, nặng 4, 5 hộp là khỏi ngay.

Tên gói thuốc Kiên-Tinh-Tinh (triết nọc Lậu Giang) giá 1\$50 một hộp.

Thiên truy!!!

2 hộp ngoại thận, hòn to, hòn bé, xương hả nang, dùng 1, 2, 3, 4 lọ. Bát cứ lậu, mỗi lọ hai hộp co lên bằng nhau ngay, giá 0p60 một lọ 6p. 12 lọ.

BÌNH-HƯNG
86, phố Mã Mây, Hanoi
Giá nói: 548

Những việc chính cần biết trong tuần lễ

TIN TRONG NƯỚC

Hưu bỗng của các viên-chức bị rút 10%.

Một bản dự án của sở Hưu bỗng đã đệ lên phủ Toàn-quyền về việc rút hưu bỗng các viên-chức báu xú về hưu di 10%, cũng như hưu bỗng của người Âu.

Xin vào ngạch Pháp tinh không phải lấy tên tây

Từ nay, người Annam xin vào Pháp tinh không bắt buộc phải lấy tên họ bằng tiếng Pháp. (Theo tờ thông-tư ngày 7-6-34 của quan Thống-sứ Bâcky).

Rút lương các viên-chức báu xú ngạch tây làm việc ở Đ. D.

Kể từ 1-4-34, lương bỗng và phụ cấp của các viên-chức báu xú ngạch tây trong khi làm việc ở ngoài địa hạt Đông-dương bị rút như sau này:

Dưới 20.000 f: 5%. — Từ 20.001 f đến 30.000 f: 6%. — Từ 30.001 f đến 50.000 f: 7%. — Từ 50.001 f đến 80.000 f: 8%. — Từ 80.001 f đến 100.000 f: 9%. — Trên 100.000 f: 10%.

Mời tìm được cách làm cho máy hát lớn tiếng hơn

Một kỹ-sư sở công-chính Saigon, M. Casa Nova, mời tìm được cách sửa đổi cho máy hát tiếng được to hơn và rõ hơn lên. Ông đã mời nhiều nhà báo Pháp-Nam đến chứng kiến việc phát minh của ông.

**Đại-ý Desruisseaux
biển thủ 47.000 p**

Đại-ý Desruisseaux coi là bị bắt tại Fong-sa-ly đã bị tống giam tại nhà pha Hoà lò để chờ phiên tòa Thương-thẩm đặc biệt xét xử vì tội biển thủ 47.000 p của nhà binh.

Vụ Trotzkyste ở Saigon

Ông Tạ-thu-Thâu, một giáo-sư có danh tiếng ở Saigon đã bị truy tố là lãnh tụ hai đảng « Đông-dương cộng-sản » và Trotzkyste, tức « Đông-dương cộng sản tả phái đối lập (parti opposition de gauche) ».

Chủ nghĩa của đảng Trotzkyste là bênh vực thợ thuyền và lập lên Đệ-tứ quốc-tế (IVe Internationale), xóa dồn lại chủ nghĩa của Đệ-tam quốc-tế cho công-binh hơn.

Học sinh có học bỗng bậc Đại-học và Kỹ-nghệ được di tẩu không mất tiền

Những học sinh Pháp-Nam có học bỗng bậc Đại-học và bậc Kỹ-nghệ bên Pháp được phép di tẩu không mất tiền từ Đ. D. sang Pháp hay từ Pháp về Đ. D.

ĐÃ CÓ BẢN

HỘN BUỒM MƠ TIỀN

(In lần thứ hai)

CỦA KHAI HUNG

(Tự-lực-văn-doàn)

Giá-op 40

(Số-dep xuát-bản)

Có sưa-lai-vài-chỗ

Bìa-trắng và dày hơn lần trước.

Tủ-sách nhà-báo cũng nên có bốn cuộn sách của Tự-lực-Văn-doàn:
ANH PHẢI SỐNG, VÀNG VÀ MÁU,
NỮA CHÙNG XUÂN
và HỘN BUỒM MƠ TIỀN

Tờ nay mua cả 4 cuộn một lứa
được trừ 20%.

Những học sinh có học bỗng bậc Đại-học Đ. D. (trừ những người ở Bắc-kỳ và Toursne) được di tẩu không mất tiền từ nhà-mình đến Hanoi và từ Hanoi về nhà-mình (nghị định ngày 25.5.34).

Trường bay riêng của Đ. D.

Công ty cao-su Mekong được phép thiết lập một trường bay riêng tại Prékét (Cao-mên) trong một khu rừng của công ty ấy ở gần bến Cửu-long-giang.

Trường bay này rất có lợi về phương diện du lịch vì là chỗ trung tâm điểm của xứ Cao-mên, giữa quãng đường đi Kratié và Kompong Cham.

TIN THỂ THAO

Cúp Davis

Chung kết đánh đôi các ông: Borotra — Brugnon hạ Crawford — Macgraths (Úc) 11-9, 6-3, 2-6, 4-6 và 6-2.

Chung kết đánh đơn các bà: Bà Mathieu và cô Ryan (Mỹ) hạ 4-kíp Mỹ Jacobs-Palfrey 3-6, 6-4 và 6-2.

Chung kết đánh đơn các bà: Seriven (Anh) hạ cô Jacobs (Mỹ) 7-5, 4-6 và 6-1, giữ chức vô địch quốc tế Pháp.

■

TIN TRUNG-HOA

Nhật muốn mua chuộc các yếu nhân cũ ở bốn tỉnh Đông-bắc

Ý Nhật muốn mua chuộc các yếu nhân cũ & bốn tỉnh Đông-bắc là, trừ T. H. Lương ra, còn của ai nấy đều trả lại hết các tài sản mà Nhật đã tịch thu trong khi đánh lây bốn tỉnh này.

Các tỉnh tây-nam định trống lại

T. G. Thạch

Vào T. G. Thạch mưu kiêm tinh miêu nam, các nhà đương cục Quảng-đông, Quảng-tây định đoàn kết với nhau và liên lạc với Hà-kien ở Hồ-nam để củng ứng phó lại.

Quân nghĩa dũng cùng quân Nhật huyết chiến

Quân nghĩa dũng Liêu-ninh cùng hai quân Nhật, Mão huyết chiến trong ba ngày đêm không phás thắng phụ. Sau quân Nhật phải đem thêm viện binh đến, quân nghĩa dũng mới chịu lui.

Trận này, hai bên đều chết hại rất nhiều.

TIN NHẬT

Đĩa hát làm bằng sành

Mới đây một hãng chế tạo đĩa hát bên Nhật mới nghĩ ra, được một cách làm đĩa hát bằng sành.

Thứ đĩa này dùng lâu cũng không bão lì được và cũng không ròn như bằng ébonite.

Đĩa hát sành này còn có thể dùng để đồ ăn rất tiện lợi.

TIN PHÁP

Ông Doumergue được cử vào viện Hán-lâm

Ông Gaston Doumergue đã được vào chân hội viện Hán-lâm luân-ly chính-tý.

Giới thiệu sách mới

Bản báo mới nhận được cuốn Dao-Tập-Rao (quyển thứ nhất) của Ông H. văn, Nguyễn-dinh-Ty, Cử nhân và ô Bằng-Vân Nguyễn-trọng-Hàn Giáo-học Một tập thiết ngôn ngắn ngữ thuật theo ca rao (Recueil de pensées morales philosophiques chinoises traduites vers annamites).

Xin cảm ơn hai ông và giới thiệu cao B. L. T. R. (giá 154 trang, giá 800 đồng độc giả P. H.)

PALACE

Le Meilleur Spectacle de Hanoi
Tuần lễ này :

Chiếu phim :

NHỮNG KẺ KHỔN NẠ

Đài thứ ba và hết :

LIBERTÉ LIBERTÉ CHÉRI

Hai cuốn phim đầu chiếu được các bài hoan nghênh nồng nhiệt nào cũng đỡ không đủ chỗ ngồi, càng về sau càng nhiều đoạn tuyệt bay. Phim thứ ba những cảnh rối loạn về tháng Jan 18 có đám ma viên thiêu tướng Lamatq có tới vài ngàn người đến dự, thực những cảnh từ xưa đến nay chưa từng trên màn ảnh Pháp. Xin lại xem màn kéo hết.

Từ thứ tư 20 đến thứ ba 26 Juin 1934
Chiếu tinh :

LA CHATELAINE DU LIBA

Đóng theo truyện của nhà văn sĩ đánh PIERRE BENOIT ở viện Hán-Lâm Pháp. JEAN MURAT và SPINELLY c diễn — truyện hay, tài tử đóng giỗ, là một cuốn phim hay hiếm có.

OLYMPIA

Từ thứ sáu 15 đến chủ nhật 17 Juin 1934
Chiếu phim :

LE DANUBE BLEU

BRIGITTE HELM sắm vai chính tu bay.

NỬA CHÙNG XUÂN

(ĐÓT CÓ MAI)

của Khải - Hưng

(Tự-lực-văn-doàn)

Đây 298 trang, giá nhất định: 0\$75
(Tác-giả xuất bản.)

Có thêm hon 20 trang về đoạn cuối để kết luận một cách chung đáo và thú vị hơn.

Xin gửi ngàn phiếu 0\$95 (tiền sách 0\$75, tiền cước 0\$20)v. M. Nguyễn-tường-Tam i Carnot Hanoi.

Các bạn mua P.H dài hạn được trừ 10%, vào tiền sách. Mua trên 5 quyền được trừ 20%. Tiền cước gửi cùi thêm 1 quyền tăng thêm 6 xu.

HỘI VẠN-QUỐC TIẾT-KIỆM

HỘI TƯ PHAP BƯỚT QUYỀN KIỀM-SOÁT CỦA QUAN TOÀN QUYỀN ĐÔNG-PHÁP

GIỚI THIỆU

PHIẾU TIẾT KIỆM SỐ 5 MỚI RA

Phiếu 1.000 \$ 00 đồng mỗi tháng.... 5 \$ 00.

Phiếu 500 , 00 đồng mỗi tháng.... 2 , 50

Phiếu 200 . 00 đồng mỗi tháng.... 1 , 00

VÀ MỖI THÁNG ĐƯỢC ĐƯ

BA CUỘC XỔ SỐ BẢO KIẾT

Khi trúng số thì phiếu 1.000 \$ 00 được linh :

A. — Một số vốn gấp bội	5.000 \$ 00
có thể tối	50.000 , 00
tùy theo phiếu đóng góp.	
B. — Một số vốn	1.000,00
C. — Một phiếu miễn góp	1.000,00
đối cho phiếu trúng ra.	

Phiếu 500 \$ 00 và 200 \$ 00 cũng được hưởng quyền lợi này và tùy theo vốn của phiếu

PHẦN	Cuộc xổ số A... 1 phần trong 30.000 phần	Định
TRUNG SỐ	Cuộc xổ số B... 1 phần trong 3.000 phần	{ cho phiếu
	Cuộc xổ số C... 1 phần trong 3.000 phần	1.000 \$

XIN HỎI ĐIỀU LỆ TAI

HỘI VẠN QUỐC TIẾT KIỆM

SAIGON — 26, Đường Chaigneau

HANOI — 53, Đại-lộ Francis Garnier

PHNOM PENH — 94, Đường Galliéni

Hay là các nhà Đại- lý của Hội

— Mày đừng dâng sau tao

... nếu sao lấy được đưa cho mày thi...

... Nay! cầm lấy chạy ngay đi!

II

AN-kien vốn không ưa những cái «của mới» chỉ làm hư thân, hất nết con người ta, cho nên trong hành bối cũng không tìm ra được một chiếc thang máy.

Các cô thợ vẫn một mực tòng cờ: hất định leo lên, leo xuống bằng ba sợi mảnh rě. Tòng cờ, thế mà chắc chắn!

Tuy vậy, các cô còn cẩn thận hơn ta: bao nhiêu ngã năm, ngã bảy, các cô đều xẹt tròn rộng rãi, vừa để anh nhau, lại vừa có vẻ khả quan.

vậy muốn đi cho biết đó, biết đây, ta cũng phải nai lung ra mà leo như ta cô. Nếu ta sợ chen chúc, thì dà, vò sô những con đường cái quan trọng, ta cứ việc bám chặt lấy mà leo, vì trong cái cửa họ là những cái cột ống thành.

Nếu ta là tay quan sát giỏi, ta sẽ ống thấy lẩn vào đám phòng của bọn áo-dông, có hai căn phòng cực kỳ rộng rẽ; phòng dưới là nhà máy đẻ.

THĂM THÀNH

Thòng trên là ấu-trí-viên, một nơi sinh, một nơi dưỡng đam dân nước sau này.

Một cái bát đất mới nặn vừa méo vừa sút khắp chung quanh, đó là cái hình nhà máy đẻ của dân mồi, nếu ta đem úp chụp mạnh nó xuống. Muốn cho cô vé nên thơ, ta gọi nó là phòng loan, cũng tiêm-tiem được. Nhưng gọi là nhà máy đẻ thi đúng hơn, vì cái buồng ấy có cửa khắp chung quanh, dân mồi vẫn ra vào lắp-nập suốt ngày. Chứ phòng loan gì mà rỗng tuếch như ruột tượng, chẳng có chǎn, màn, giường, chiếu chi hết.

Nếu vậy, cô đâu nắm đan? Năm ngay trên mặt đất. Cái cục thịt béo hép, béo hip, nắm trân trân ngay giữa nhà chính là cái bụng của cô ta đó, cái bụng ấy, nếu rỗng thì có thể đem làm đít cát túi đựng lợt thóm ba vạn, cô thợ như chơi, chẳng nhẽ cô đâu lại chỉ có bụng thôi? Thị hẳn rồi: đầu, ngực và chân, tay, cổ, nếu tim ở đầu này miếng thịt mà không thấy, thi tất nó ở cả bên kia, vì nó nhỏ xíu, nhỏ xíu, như cái đầu que diêm vậy.

Chỉ vì tẩm lòng «đại lượng» ấy mà từ thợ thuyền tới lính tráng, ai ai cũng nhường cho cô ta cái «ngôi chị cả», cái ngôi rất quý báu mà các cô mối chỉ dành riêng cho những công dân nào biết lo tới hậu vận giống nòi.

Nhờ cái phúc to tướng của nhà vợ, cậu mối đực, chồng cô, cũng được hưởng cái ngôi thứ nhì, là «ngôi anh cả», dù do từ đầu tới cuối cậu chưa được hai phân tây.

Cả ngày cậu chỉ quẩn quanh mình cái cô đâu mà chỉ «phải lừa» chứ không «vừa đồi» với mình kia đê phụng sự. Cậu nhanh trai lắm, nên giữ cái chân anh «cai» trong nhà máy đẻ, cái chân hợp ý sở thích của cậu, vì cậu chẳng muốn ngồi yên cho thiên hạ thi thoả cái tiếng «sang vì vợ» (xem một kỳ sau, sẽ rõ).

Trong khi «chị cả» nằm phuota bụng như củ khoai tây dài một tấc ở giữa nhà, và dưới bóng hồng, «anh cả» đang loa ton khắp só này só khác, thi bộn thợ ra vào không ngót.

Có cô cố lách vào tận nơi thỉnh an, rồi lại cố lách ra làm việc. Có cô tìm của ngon vật lạ đem vào. Cũng có cô đến vừa vuốt ve chúa, vừa đe ý dò la xem cái bụng kề kia đến giờ tuôn chừng ra chua?

Nếu ta có ý, tắt trong đám thơ sὸn sao ấy, ta sẽ nhận thấy mấy cái đầu sắt bóng nhoáng dưới bộ râu dài. Các cô lich? Phải, các cô này giữ chức

Ngoài cái vòng lòn sὸn kia, mấy hàng linh trận, gươm ngắn, giáo dài, đứng sắp-măng đê canh nhà máy: nói là đê canh cái bụng kề kia của «chị cả» thì đúng hơn.

Nhất là lúc cái máy đang làm việc, cái quang từ buồng loan tối ấu trĩ vien, lại càng náo nhiệt hơn nhiều: dàn em tranh nhau đem chưng lên sếp cả vào một nơi rất cần thận.

Ấu trĩ vien rộng hơn nhà máy đê nhiều. Mặt trường trồng đầy những rêu và nấm, trồng lốm đốm như bức thảm thiên hoa.

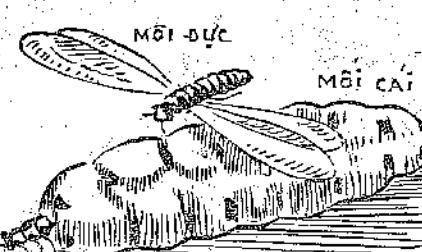
TỔ MẾI HÌNH NAM

Râu ấy, nấm ấy sẽ là đồ ăn của đám con sau này vậy. Cái nuôi sống đã sẵn, lũ tí nhau nở ra chẳng còn lo gì đói nữa. Ngày ngày chỉ có việc lập tành, học những khoa phổ thông, những cái mà dân mồi cần phải biết ngay như nhau. Rồi sau mấy kỳ thay đổi hình hài, đám lưu học sinh kia mới tới các khoa chuyên môn, như làm thợ nề, thợ mộc, tiêu phu, linh canh, linh trận,... tùy theo tạng mỗi người. Các cô phải theo một quy tắc riêng, rất nghiêm. Duy chỉ có cô nào sau làm «chị» là được biệt dãi mà thôi.

Nếu quả thực «nhất nghệ tinh, nhất thân vinh» thì yinh nhất ở nước mồi là cái «nghệ đẻ», cái nghề mà «chị cả» giữ độc quyền, dân em không sao học được.

(Còn nữa)

Chặng thứ XIII

A. Tường, thành.

B. Ấu-trí-viên.

C. Phòng loan.

D. Phòng của các em.

THUỐC LẨU HỒNG KHÊ

Bệnh lâu mồi mắc phải, hoặc bệnh da lầu chà không rút nọc, mỗi khi tống ron thúc đêm, trong người nóng này, lại thấy trong nước tiểu có vẩn, uống thuốc này đều khỏi rút nọc. Thuốc đã mau khỏi, lại không công phai, nên được anh em, chi em đồng bào tin dùng mỗi ngày thêm đông, cả người Tây, người Tàu cũng nhiều. Người uống thuốc này được khỏi rút nọc, công nhân rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lẩu Hồng Khê. Giá 0\$60 một ống. Bệnh giang mai, tay cũng nhiều, người uống thuốc này được khỏi rút nọc, công nhân rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lẩu Hồng Khê. Giá 0\$60 một ống. Bệnh giang mai, tay cũng nhiều, người uống thuốc này được khỏi rút nọc, công nhân rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lẩu Hồng Khê. Giá 0\$60 một ống. Xin mời quan bộ lại hoặc viết thư về, lập tức có thuốc gửi nhà giấy-thép đến tận nơi.

HỒNG - KHÊ - DƯỢC - PHÒNG

88, Route de Hué (số cửa chợ Hòm Hanoi — Téléphone 755

ĐẠI-LÝ HỒNG-KHÊ — M. Đức 73, Belgique, Haiphong — Ich-sinh-Buong 190, phố Khách, Nam Định — Xuân-Hải 5, Rue Lac-sơn, Sơn-Tây
Phúc-Liang 12; Cordonnier, Hai-dương — Bát Tiên, Maréchal-Foch, Ninh — Bát Tiên, Bán-Bé, Hué — Bát Tiên, Tourane, Marché — Rue Marché Nha-Trang
Bắc-Thắng 148 Albert Ier Dakar, Saigon — Cố đô, đại-lý khắp ba Ký — Ai-muôn, Phan Laim, đại lý xin viết thư về thương lượng.

Thiên tài Phalène tuy rẻ tiền, nhưng nhiều người thích dùng hơn cả. Vì thuốc ngọt và thơm, hút không ráo cỗ.

đã trao được 50 bao không thuốc lá hiệu CON EUOM mang lại nhà Nam-Long số 30 phố Hàng Buồm với lấy một cuốn lịch tầu biển đẹp.

BÁI BỎ HUYẾT

Còn ý mèo dám bà, con gái kinh huyết không điều, khi ra sớm quá, khi chậm quá, bỏ tóc không ra, khi có kinh bay dài trang, không vượt đê, làm đèn thành hòn, bằng ra nhiều quá; khi bu ra nhiều chất trắng, đau lưng, rát xương, nằm ngủ không yên giấc, quá trưa hâm hấp sốt, ăn ít, vàng đầu, chóng mặt, nằm ngủ hay sặc, tháo hít cảm yếu, da thịt nhant, đau trong da-eon lâu năm không đỡ, buộc bị tiền sản luôn.

Mỗi hộp giá: 1300.

Nơi bán: Viện thuốc LẠC-LONG
Số 1 phố Hàng Ngang, Hanoi

... cho xe pháo nhẹ nhàng,
Mang lại AN-THÁI sảng sảng như lối.
Chân bền giò cũng được hồi.

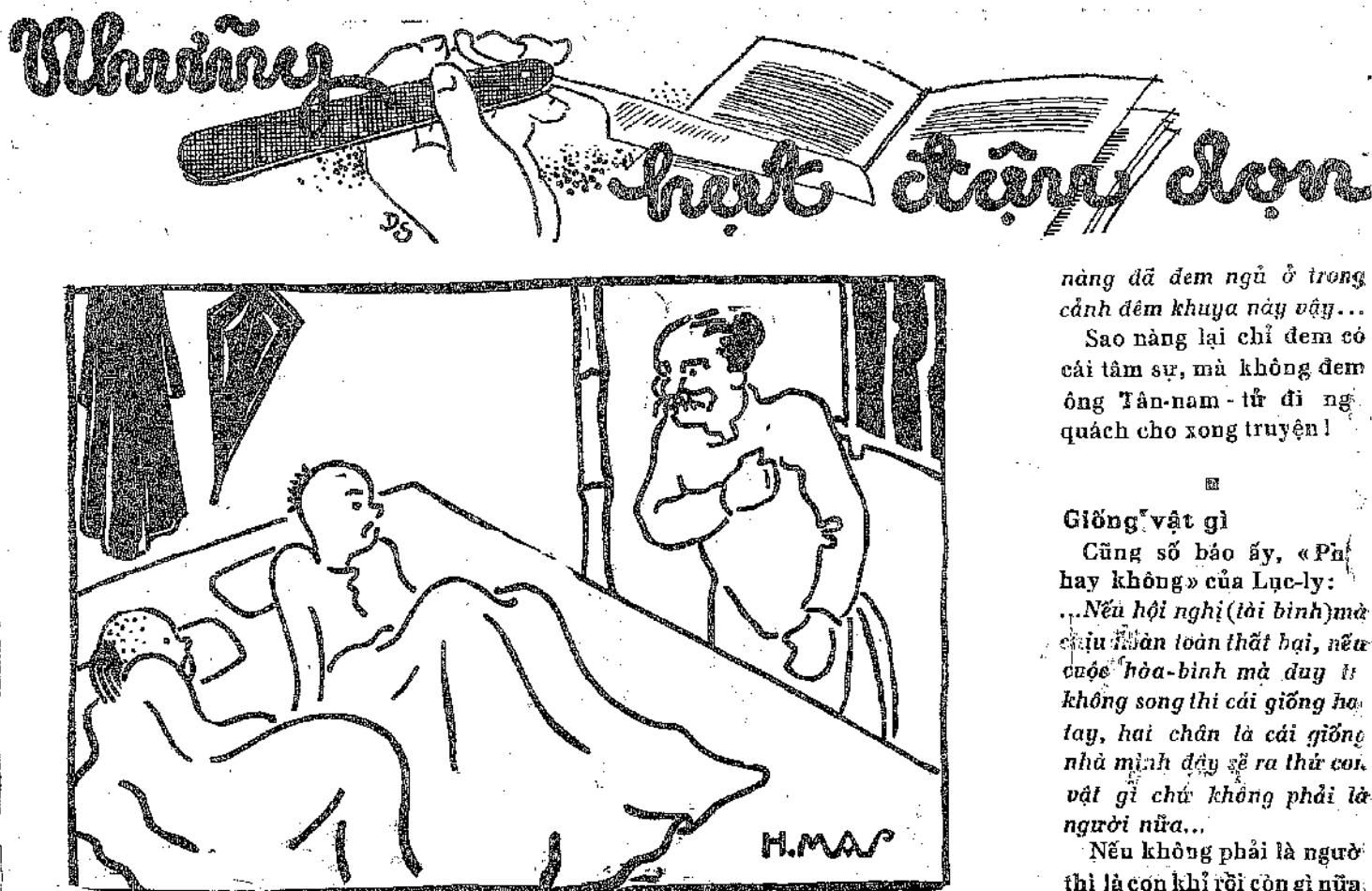
Có hiện AN-THÁI làm được xe đung
nhà xe « Verneuil » vì sau khi sở ấy tan
biến đã mua được các dụng cụ dùng
nhà xe mà hiện lại cam đoan là chắc
chắn và đẹp hơn, hiện đã có tang chứng.

Nên mời các ngài莅 xem qua sẽ rõ.
Nhà xe có phu tăng xe kéo và chambra.
Lắp 60-80 mìn vải đàng ô lợp mai, đồng
tela và cái housse xe nhà và xe ô-tô.

Nhận lợp mui và cái housse xe ô-tô.
Đóng và chăn các xe nhà, xe hàng
nhiều và xe bò.

AN-THÁI

Số 21 Phố Nguyễn-trọng-Hiệp, HANOI
Nơi mua: phủ giao cầu gò đi vào ngõ Giả-ngu

L.T. — Trai đưa gi mà i hát gan thế, đưa nào cũng đòi nằm giữa. Thôi cho cả hai đứa bay nằm giữa, để tạo nằm hai bên.

Thị vị quá

Nhật-Tân ngày 30-5 bài
« Lời thề hải »:

... Nước buồn nước cũng
rầm rầm nết hoa...

Cái nét hoa rau rau của
mặt nước ấy không biết nó
thế nào? Mà nước làm gi
có nết hoa?

Khó nghĩ

Cũng số báo ấy, truyện
« Thi sĩ » của Tiêu Viên:

... Bánh bao / bánh bao /
Một trinh hai bánh! ... Ăn
chứng ba bánh thi no mà
chỉ mồi gần một xu...

Thật quá như vậy!
Nhưng mua ba cái thì
không biết trả tiền thế
nào?

Đó ai hiểu

Thanh - Nghệ - Tịnh tân
văn ngày 25.5, truyện « Là
thu rồi »:

... Phải, cái con người mà
đau chứng lối hăm hai
hang tiêu sứ đã đến, hai
chục hàng tinh rồi.....

i chưa hiểu câu này,

xin cố mà hiểu. Phần
thường sẽ là đọc được câu
truyện trên này.

Đi đâu?

Cũng trong bài ấy:

Tiếng nói nhẹ nhẹ mà hơi
run, hai đầu gối như muốn
bó cõ...

Tôi nghiệp cho cô ấy quá,
hai đầu gối nêu bõ có mà đi
thì không biết nó đi đâu?

Đẹp riêng

Nhật tân số 43, truyện
« Đề một tấm lòng » của Tam-du:

... Ngoài cái đẹp thiên nhiên
ra, cô giáo Hướng còn có hai
cái vẻ đẹp riêng, cái vẻ đẹp
của cái tuổi hai mươi...

Như vậy, tác giả cho cái
tuổi hai mươi là một cái vẻ
đẹp, lại là một cái vẻ đẹp
riêng của cô Hướng, người
con gái hai mươi khác
không có, nhất là người ấy
lại không có cái vẻ đẹp thiên
nhiên nữa....

Còn một vẻ đẹp riêng
nữa là :

... Cái đẹp linh thần nó ngủ
ở mắt trong sâu sa, cái môi
cười có ý vị...

Sao tác giả lại dễ cho nó
ngủ như vậy mà không
đánh thức nó giậy!

Lai ngủ nữa

Cũng số báo ấy, bài « Trăng
gió Hương-bình » của Tân
nam-Tử :

Cái tình thần (tôn giáo)
bất tử vì nó là tình
thần của vũ trụ..., cái tình
thần nó ngủ ở trong những
viên gạch vỡ nát, trong
những tầng đá rêu phong
hay trong vạn vật....

Ông Tam-du có cái tình
thần ngủ ở trong mắt và
môi, ông Tân-nam-Tử lại có
cái tình thần ngủ ở trong
những viên gạch và đá.

Hai ông giống nhau đều
bởi cái chỗ ngủ ấy cả.

Cũng chưa hết ngủ

Vẫn trong bài ấy:
... Có nhẽ cái tâm sự mình,

nàng đã đem ngủ ở trong
cảnh đêm khuya này vậy...

Sao nàng lại chỉ đem có
cái tâm sự, mà không đem
ông Tân-nam - tử đi ng
quách cho xong truyện!

Giống vật gì

Cũng số báo ấy, « Ph
hay không » của Lục-ly:
... Nếu hội nghị (tái bình) mà
cứu toàn toàn thất bại, nếu
cuộc hòa-bình mà duy trì
không song thi cái giống ha
tay, hai chân là cái giống
nhà mình đây sẽ ra thứ con
vật gì chứ không phải là
người nữa...

Nếu không phải là ngườ
thì là con khỉ rồi còn gì nữa.
Nhưng tại sao cuộc hòa
bình duy trì không song lại
có thể làm cho cái giống nhâ
minh dày (saô-lai nhà mình?)
thành ra con vật được?

Cái giống bai tay, hai
chân là ông Lục-ly kia cũng
khéo rắc rối lắm.

Cũng dù

Cũng vẫn số báo ấy, bài
« Đề một tấm lòng »:

... Một mồi liếc qua cảng
đủ thu được cảnh người ở
trong phòng....

Nếu cả hai mồi liếc thi
hỏa ra thora, mà không khép
lại thu được cả cảnh c
ngoài phòng nữa.

Bao nhiêu tuổi

Cũng trong bài ấy:

... Tuổi thực thi Hòa nǎn
nay đã hăm nhấm... Hòa
một trang thiếu niên nhà
người bạn là Tiến đã giới
thiệu, nước tuổi chừng độ
ngoài hai mươi....

Tuổi thực thi hăm nhấm,
mà nước (sao lại nước?)
tuổi thi chừng độ ngoài ha
mươi. Thực lý luận lầm!

Nhát Dao Cực

DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG
TOKALON

... DÀN BÀ ĐẸP TÂN
THỜI AI CŨNG
DUNG KÈM
PHÂN SẮP
VÀ PHÒNG<br

Viễn - đông Tôn - tích hội

HỘI TƯ BẢN SEQUANAISE THÀNH BA-LÈ LẬP NÉN
Công ty vô danh hùn vốn 4.000.000 phat-lăng

một phần tư đã góp rồi

Hội đặt dưới quyền kiểm-sodt của Chính-phủ Toàn-quyền Đông-Pháp
Đảng-ba Hanoi số 419

GIÚP NGƯỜI ĐỀ DÀNH THIỀN

Tổng-cục & Hanoi — 32, phố Paul Bert — Giấy-nối số 892
Sở Quản-ly & Saigon — 68, Bd. Charnier — Giấy-nối số 1099

BẢNG XỔ SỐ HOÀN TIỀN THÁNG AVRIL 1934

Mở ngày thứ tư 30 Mai 1934 hồi 11 giờ sáng tại sở Quản-ly ở
Saigon số 68 Boulevard Charnier do ông Keller chủ tọa, ông Phan-
và ông Đào-trọng-Dủ dự-tọa, cùng trước mặt quan Kiểm-sodt
văn-Tiết của Chính-phủ.

XỔ SỐ	SỐ PHIẾU ĐÃ TRÚNG	TÊN HỌ NGƯỜI CÓ PHIẾU TRÚNG
Lần mở trúng: 5.000\$	26532	Phiếu này chưa phát hành
	1857	Phiếu này ở Saigon không hoàn lại vì tiền tháng chưa đóng.
	4857	Pham-an-Ninh, 124 phố Bonnal Haiphong đã góp 40\$, trúng lĩnh về 1000\$
	7857	Trần-dinh-Mâu, Quảng-ngai, đã góp 4\$, trúng lĩnh về 290\$
	10857	Huynh-van-Ve, nhà Socong Saigon, đã góp 5\$, trúng lĩnh về 500\$
Lần mở thứ hai trúng: 1.000 \$	1078	Viviers Albert, 4, phố Tabert Saigon đã góp 50\$, trúng lĩnh phiếu miễn-trú 1000\$ có thể bán lại ngay lấy 520\$
	4078	Nguyễn-văn-Thuong, Saigon, đã góp 40\$, trúng lĩnh phiếu miễn-trú 1000\$ có thể bán lại ngay lấy 516\$
Lần mở thứ ba khởi phai đóng tiền	7078	Ngô-châu-Liên, Djirieng (Trung-kỳ) đã góp 20\$, trúng lĩnh phiếu miễn-trú 1000\$, có thể bán lại ngay lấy 508\$
	10078	Nguyễn-du-Luc, 263, phố Maréchal Pétain Haiphong, đã góp 7\$50, trúng lĩnh phiếu miễn-trú 500\$, có thể bán lại ngay lấy 233\$
	13078	Thi-kim-Xương, 88 phố Cantonais Faifoo, đã góp 1\$ trúng lĩnh phiếu miễn-trú 200\$ có thể bán lại ngay lấy 100\$40

Kỳ mở số sau định vào ngày thứ sáu 29 Juin 1934, hồi 11
giờ sáng tại sở Tổng-cục Hanoi số 32, phố Paul Bert.
Món tiền hoàn về cuộc xổ số to nhất kỳ tháng Juin 1934
định là 5.000\$.

GIANG - MAI

Chóng tuyệt nọc!!

Nồi hạch, dát thịt, sot, mìng mắng mỉn
bát cát nặng nhẹ, v. v...

Dùng 1, 2, 3 lợ, giá 0\$70 1 lợ khói rít ngay.
Bán ở BÌNH-HƯNG 89, Phố Mả mây, Hanoi

THUỐC LẨU

khỏi rít hẳn 100%

Bắt cát nặng nhẹ, chử dùng nhẹ 2, 3 hộp.
nặng 5, 6 hộp là khỏi rít hẳn. 0\$50 1 lợ.

Bán ở BÌNH-HƯNG 89, Phố Mả mây, Hanoi

THUỐC TRỊ BA CHỨNG ĐAU BỤNG:

BẠ - DÂY, PHÒNG - TÍCH, KINH - NIÊN

Đau tức giữa ngực, lại chói qua sau vai, ròn đau liên xuống ngang thắt
lưng; ợ hơi lèm cồ; có khi ợ cả ra nước chua; có khi đau quá nôn
cả đờ ợ ra nữa; đau như thế gọi là đau dạ dày (đau bao tử).

Đau bụng trên hay bụng dưới, con đau rất dữ dội; nỗi ợ hay đau liên trung
tiến thi đỡ đau; cách mấy ngày hoặc một tháng đau một lần; đau
như thế gọi là đau bụng kinh niên.

Đau chói trong bụng, ngày đau ngày không; ngày muỗi ăn, ngày
không muỗi ăn, lờ lững thất thường; sắc mặt vàng vọt hay bằng béo,
đa bụng dày bí bách; đau như thế gọi là đau bụng phòng tích.

Ai mắc phải, hãy viết thư kê chứng bệnh thật rõ, gửi cho bản hiệu
sẽ gửi thuốc bằng cách linh-hoa giao ngan.

Thư từ và mandat đề:

NGUYỄN-NGỌC-AM, chủ hiệu: ĐIỀU-NGUYỄN BẠI-DƯỢC-PHÒNG
121 hàng Bông (cửa quyền) HANOI

THUỐC PHÁT MINH VÀ THUỐC THÍ NGHIỆM

BÁ - ĐÁ SON - QUÂN TẤN

Để giúp cho hàng phụ nữ trị về bốn chứng đau tử cung và bạch đái hạ. Hoặc hội tử
cung hư hàn, hư nhiệt, hoặc bởi khí sanh để trắc trở náo động tử cung, hoặc bởi
hội độc máu xấu nhiễm vào tử cung, hoặc bởi gốc đặc bình phong tinh của dầu ông
truyền nhiễm. Bởi bốn chứng kể trên mà thành ra hai sự giày chằng yếu, tử cung sai,
tử cung sa, tử cung sưng, tử cung có vilt thương, đau rang hai bên, đau trắng dạ dày
đau thắt ngang lưng, đường đại hồn nát, đường tiêu không thông, huyết trắng
ra đậm đà có giày có nhợ, hoặc vàng, hoặc đục lện mủ, lện máu. Hãy uống BÁ - ĐÁ
SON - QUÂN - TẤN không cần bom rửa mà bình đẳng lành. — Đòn bà cõi thai, đòn bà
mới sanh đê đau tử cung nồng càng niệu nghiệm. Giá mỗi hộp 1 \$00, uống 5 ngày.

TAM - TINH - HÀI - CẦU - BỒ - THẬN - HOÀN

Thuốc để giúp cho bạn thanh niên trị về ba chứng: Mộng-tinh, di-tinh và huỷ-thính.
Nằm chiêm bao thấy giao cấu cùng đàn bà tình khi xuất ra là mộng-tinh. Không nằm:
chiêm-bao, tình khi xuất ra là di-tinh. — Khi đi tiểu, tiểu rặng mạnh tình khi nhả ra
là huỷ-tinh, làm cho đau thắt ngang lưng, tay chân nhức mỏi, gương mặt xanh xao, càng
ngày càng ốm. Hãy uống TAM - TINH - HÀI - CẦU - BỒ - THẬN - HOÀN thì bình dứt tuyệt.

Giá mỗi hộp 1 \$00, uống 5 ngày

VÔ - VĂN - VÂN - DƯỢC - PHÒNG

Chủ-nhân Y-học-sĩ bào-chế THUDAUMOT (Nam-kỳ)

Đại- lý: Nguyễn - hưu - Phô, Tourane

Còn nhiều mồn thuốc khác, rất thần hiệu cần dùng nhiều đại- lý ở Tonkin.

BÀI HÁT MỪNG BẮC KỲ NAM-TÙU

Ta vè, ta tắm áo ta, Ao ta tắm mát rượu nhà uống ngon
Nghỉ thời sống cạn đá mòn, Ai hay quốc túy lại còn có nay,

Nam nhân, nam túu

Người Annam nay uống rượu annam.

Thật tha hồ cát chén với tri-âm,

Bồ nhớ vùng thương thầm bao những lứa.

Chất gao có say không nhức óc,

Hoi men cùng nhấp lại mềm môi.

Trái tang thương non nước đầy với,

Còn chút đó cuộc đời chưa dâng chan.

Rót đầy chén, uống chơi cho cạn,

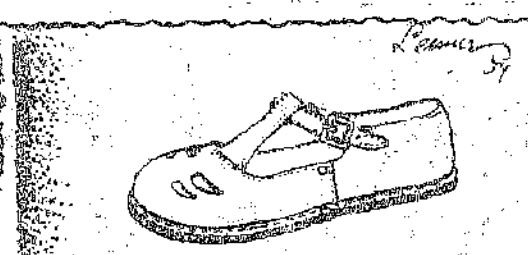
Ho nhà Tiên, nào những bạn Lưu-linh.

Yêu nhau một hộp cũng tình.

Công-ty vừa nhận được bài hát trên này của nhà thi-sĩ Tân-đà
TÂN-ĐÀ NGUYỄN-KHẮC-KIỀU

gửi mừng. Vậy xin cõi nhân trong cảm ơn soan-giả và dâng để
quốc-dân đồng hâm.

CÔNG-TY RƯỢU VĂN-DIỀM Tai cõi

CHAUSSETTES D'ENFANTS

pratiques, confortable, hygiénique bon marché. Eté 1934.
Fabrication à la machine.

VANTOAN

RUE DE LA SOIE
N° 95 - HANOI

GECKO

LA MEILLEURE DES PEINTURES

BÁN KHÁP CỘI ĐÔNG-PHÁP

MUA BUÔN XIN HỎI TẠI

Hanoi: 52, Rue de la Citadelle

Saigon: 29, Rue Saphouanhaut 1934

Phnom Penh: 4, Rue Ohier

RƯỢU-BÒ VIN 33.500

VIN 3350

dùng cho

đàn bà ở cũ thì không gì bằng

GIÁ... : 2.10 MỘT LITRE.

BÁN TẠI

PHARMACIE CHAUAGNE

59 RUE PAUL BERT . HANOI

PHARMACIE BROU/MICHE

36 B[°] PAUL BERT . HAIPHONG